ഗോവിന്ദാഷ്ടകവും ഭാഗവതധര്‍മ്മവും

ഡോ.സുവര്‍ണ നാലപ്പാട്ട്



ഗോവിന്ദാഷ്ടകം ശ്രീശങ്കരാചാര്യകൃതം.

1. സത്യം ജ്ഞാനമനന്തം നിത്യമനാകാശം പരമാകാശം

ഗോഷ്ഠപ്രാങ്ഗണരിംഗണലോലമനായാസം പരമായാസം

മായാകല്പിതനാനാകാരമനാകാരം ഭുവനാകാരം

ക്ഷ്മാമാനാഥമനാഥം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം

അദ്വൈതാചാര്യനായ ശ്രീമദ് ശങ്കരാചാര്യര് ഗോവിന്ദം ഭജ എന്ന് നമ്മെ ഉദ്ബോധിപ്പിച്ചു. ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദമെന്നവസാനിക്കുന്ന 8 ശ്ലോകങ്ങളില് ഗോവിന്ദന് തന്നെയാണ് ബ്രഹ്മമെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. എഡി 1320 വരെ ജീവി ച്ചിരുന്ന ആനന്ദഗിരി ഇതിന്ന് ഭാഷ്യമെഴുതി. നന്ദഗോപഗൃഹത്തിലെ ശ്രീകൃഷ്ണലീലകളെ ശങ്കരാചാര്യര് ഈ കവിതയില് ആവിഷ്കരിക്കുന്നത്.. നിലത്ത് മുട്ടുകുത്തി ഇഴയുക,(ഗോഷ്ഠപ്രാങ്ഗണരിംഗണലോല) മണ്ണുതിന്നുക (മൂദ്ഭക്ഷണ), വെണ്ണ കട്ടു തിന്നുക(നവനീതഹാര)ഗോവര്ദ്ധനം കുടയാക്കി ഗോപരെ സംരക്ഷിക്കുക (ഗോവര്ദ്ധനോദ്ധാരണ), ഗോപിമാരൊത്ത് നൃത്തം വെക്കുക(രാസക്രീഡ)പശുക്കളെ മേക്കുക(ഗോപാലന),ഗോപിമാരുടെ വസ്ത്രമൊളിപ്പിക്കുക(വസ്ത്രാപഹരണം), കാളിയനെ കീഴടക്കുക(കാളിയമര്ദ്ദനം),എന്നിങ്ങനെയുള്ള ബാലലീലകള് ഇതില് പരാമര്ശിതമാണ്. എന്നാലും ദ്വൈതഭക്തിയല്ല,അദ്വൈതഭക്തിയാണ് ഇവിടെ കാണുന്നത്. ഗോവിന്ദന്തന്നെയാണ് ബ്രഹ്മം. മായയോടൊത്ത സഗുണബ്രഹ്മവും അതിന്റെ സാകാരജ്ഞാനവും ഉപാസനയും ധ്യാനത്തിനും ആവശ്യമാണ്.സാധാരണക്കാര്ക്ക് അതുകൂടാതെ സാധനയോ, സമാധിയോ മോക്ഷമോ സാധിക്കുകയില്ല. സാധാരണക്കാര് മാത്രമല്ല,അദ്വൈതികളും നിര്ഗ്ഗുണബ്രഹ്മോപാസനയോടൊപ്പം സഗുണബ്രഹ്മോപാസന ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ഇത് മാനസികമായി ആനന്ദംതരുന്ന സൌന്ദര്യാനുഭവങ്ങള്ക്കു വേണ്ടിയാണ് എന്ന് ആനന്ദഗിരി പറയുന്നു.(aesthetic experience).

വര്ണ്ണാക്ഷരധ്വനിഭംഗി,അനുപ്രാസം എന്നിവയും ദ്വയാര്ത്ഥം കൊണ്ട് സാകാരബ്രഹ്മരൂപമായ കൃഷ്ണനെ വൈരുദ്ധ്യം കൂടാതെ അദ്വയനിരാകാരബ്രഹ്മവുമായി തന്മയീഭവിപ്പിച്ച കവിതാശൈലിയും ശങ്കരാചാര്യരുടെ കവിത്വത്തിനും പ്രതിഭക്കും നിദാനമാണ്. അദ്വൈതവേദാന്തത്തില് ഭക്തിക്ക് തനതായ സ്ഥാനമുണ്ടെന്ന് ശങ്കരാചാര്യര് തന്റെ പല സ്തോത്രങ്ങളിലും എടുത്തുകാണിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഗോവിന്ദാഷ്ടകഭാഷ്യത്തില് ആനന്ദഗിരി ഇത് സമര്ത്ഥിക്കുന്നു.ഓരോ അഷ്ടകത്തിലും രണ്ടുവരി കൃഷ്ണലീലയും രണ്ടുവരി അദ്വൈതവേദാന്തപ്രോക്തമായ നിര്ഗ്ഗുണപരബ്രഹ്മസ്വഭാവവുമാണ് കാണുന്നത്.

വിഷ്ണു പരമാത്മാവായ ബ്രഹ്മമാണ്.സര്വ്വലോകഹിതത്തിനായും ഭൂഭാരം കുറക്കുന്നതിനായുമാണ് അവതാരം. നന്ദഗോപന്റെ വീട്ടുമുറ്റത്ത് മുട്ടുകുത്തിക്കളിക്കുന്ന കൃഷ്ണാവതാരം അവയില് വെച്ച് മനോഹരവും ആനന്ദകരവുമാണ്. പരമാത്മാവ് സ്വയം വ്യക്തമാക്കുന്ന സത്യമാണ്,ശുദ്ധജ്ഞാനമാണ്.ബൃഹദാരണ്യകം വിജ്ഞാനമാനന്ദം ബ്രഹ്മഃ എന്നും ശുദ്ധം ജ്ഞാനമനന്തം ബ്രഹ്മഃ എന്നും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അനന്തവും ശാശ്വതവും സത്യവുമാണ് കാലദേശസീമിതമല്ലാത്ത ആ പരബ്രഹ്മം.ഭൂമിക്കുചുറ്റുമുള്ള ആകാശമില്ലാത്തതിനാലാണ് അതിനെ അനാകാശമെന്നു പറയുന്നത്. സകലവും ഏതൊന്നില് വര്ത്തിക്കുന്നുവോ അത് പരമാകാശവുമാണ്. കാലവും പ്രപഞ്ചവും ചരാചരങ്ങളും ആ നിത്യാകാശത്തിലിരിക്കുന്നു. ജനനമരണരഹിതമായ അത് പ്രലയാന്ത്യത്തിലും സത്യമായി അവശേഷിക്കുന്നു. ദ്വൈതമായി തോന്നുന്നതെല്ലാം ആ പരമാത്മാവില് കല്പിതമായ മായ മാത്രമാണ്.അനാകാശം,പരമാകാശം എന്നീ വാക്കുകള് വിരുദ്ധമെന്നു തോന്നാം. എങ്കിലും വിരുദ്ധമല്ല. സഗുണനിര്ഗ്ഗുണബ്രഹ്മങ്ങളുടെ സ്വഭാവമാണ്.

യച്ചകിഞ്ചിത് ജഗത്യസ്മിന് ദൃശ്യതേ ശ്രൂയതേപി വാ

അന്തര് ബഹിര്ശ്ചതത് സര് വ്വം വ്യാപ്യ നാരായണഃസ്ഥിതഃ(മഹാനാരായണ ഉപ.10.1)

ആദിയില് സത്യമായി വിനാശമേയില്ലാതെ ഏതൊന്നുണ്ടായിരുന്നുവോ, അതുമാത്രമാണ് സത്യമായി അവിനാശിയായി ഇപ്പോളും എപ്പോളും ഉള്ളത്. ആദാവന്തേ യന്നാസ്തി വര്ത്തമാനേപി തസ്ത് തഥാ.(മാണ്ഡൂക്യകാരിക.2.6)

പ്രലയാദിയിലും പ്രലയാന്ത്യത്തിലും അവിനാശിയായ അതുമാത്രമാണ് സത്യം.

നിത്യം വിഭും സര് വ്വഗതം സുസൂക്ഷ്മം(മുണ്ഡകം 1.1.6)

അവിനാശി തു തദ്ധിദ്ധി(ഗീത.2.17)

എന്തുകൊണ്ട് അത് അനാകാശമെന്നു പറഞ്ഞു:- അതമോവായ്വനാകാശം (ബൃഹ.2.8.8)

എന്തുകൊണ്ട് പരമാകാശമെന്നു പറഞ്ഞു:-യേനസൂര്യസ്തപതി തേജസേദ്ധഃ(തൈ.ബ്രാ. 3.12.9,70)

തമേവഭാന്തമനുഭാതിസര് വ്വം(മുണ്ഡകം2.2.10)

ജ്യോതിഷാമപി തജ്ജ്യോതിഃ(ഗീത 13.17)

ഇപ്രകാരം പരബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി വര്ണ്ണിച്ചതുതന്നെയാണ് രണ്ടാംവരിയില് ഗോഷ്ഠപ്രാങ്ഗണരിംഗണലോലമായി, വിളയാടുന്ന കൃഷ്ണരൂപം. പരമാത്മാവ് വ്യക്തമാകുന്ന തലം 5 ജ്ഞാനേന്ദ്രിയങ്ങളും ചേര്ന്ന് പ്രകാശിക്കുന്ന അഹങ്കാര തലത്തിലാണ്. അഹങ്കാരതലം പരമാത്മാവിന് ക്രീഡിക്കാനുള്ള മുററമാണ്. അന്തര്യാമിയായിരുന്ന് ജീവനെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതും ദേഹമനസ്സുകളിലൂടെ ഭൌതികകാര്യങ്ങളെല്ലാം ജീവനെക്കൊണ്ട് ചെയ്യിക്കുന്നതും പരമാത്മാവാണ്. ദേഹമനസ്സുകള് കാര്യകാരണസംഘാതമാണ്.. അതിനാലവക്ക് സംഘര്ഷമുണ്ട്. ഗോഷ്ഠപ്രാങ്ഗണരിംഗണ ലോലമെന്ന് നന്ദഗോപന്റെ മുററത്ത് മുട്ടുകുത്തിക്കളിക്കുന്ന കൃഷ്ണനെ വ്യക്തമായും, അഹങ്കാരതലത്തില് ലീലയാടി ജീവനെക്കൊണ്ട് പ്രപഞ്ചം നടത്തിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മത്തെ അവ്യക്തമായും പറയുന്നു.ഈ ദ്വയാര്ത്ഥം ആനന്ദഗിരി ചൂണ്ടിക്കാട്ടിയിട്ടുണ്ട്. ഒരു കാന്തത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യമൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രം ഇരുമ്പുചീളുകള് സംഘര്ഷം അനുഭവിച്ച് അതിലേക്ക് ആകര്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.അതുപോലെയാണ് പരമാത്മാവ് പ്രപഞ്ചകാര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിച്ച് തന്നില്ത്തന്നെ പ്രപഞ്ചത്തെ ആകര്ഷിച്ചൊരുക്കി നിര്ത്തിയിരിക്കുന്നത്. ഈ പ്രക്രിയ അനായാസമായ ലീലയാണ്,പരമാത്മാവിന്. പരമാത്മാവ് ബന്ധമുക്തമാണ്.എന്നാല്,ബന്ധമുക്തമല്ലാത്ത ജീവാത്മാവിന് ഈ സംസാരയാത്ര പരമായാസവുമാണ്. മായയുടെ പ്രവര്ത്തനത്താല് ബന്ധിതനാകയാലാണ് ആയാസം. ശരീരങ്ങളെല്ലാം മായാകല്പിതങ്ങളാണ്.അതിനാലവക്ക് സംസാരത്തില് മിത്ഥ്യാരൂപമേ ഉള്ളു.മായാകല്പിതനാനാകാരങ്ങളോട്ടുകൂടി ഇരിക്കുന്നത് സഗുണബ്രഹ്മമാണ്. ശരീരം (ആകാരം)ഭോഗായതനമാണ്.മായയുടെ നിബന്ധനകളോട്ടുകൂടിയതാണ്.അതിനാലാണ് പ്രപഞ്ചജീവിതം ആയാസകരമായി അനുഭവപ്പെടുന്നത്.

ഗോവിന്ദന് ഭൂമിയുടേയും(ക്ഷ്മാ)ലക്ഷ്മി(മാ)യുടേയും നാഥനാണ് .അനാഥനുമാണ്.നാനാകാരനും അനാകാരനും ഭവനാകാരനുമാണ്.വ്യാവഹാരികവും പാരമാര്ത്ഥികവുമായ രണ്ടുവിധത്തില്, ഇത്തരം വൈരുദ്ധ്യങ്ങളും ഇല്ലാതാവുന്നു.പരാര്ത്ഥശക്തിർവിവിധൈവ ശ്രൂയതേ സ്വാഭാവികീ ജ്ഞാനബലാക്രിയാ ച (ശ്വേതശ്വേതര.6.8).എന്ന് പരമാത്മാവ് വിവിധശക്തിസ്വരൂപമായി കാണപ്പെടുന്നു.സ്വാഭാവികിയായും ജ്ഞാനശക്തിയായും ബലമായും ക്രിയയായും ഒരേ ഒന്നുതന്നെ ഇരിക്കുന്നു.അശരീരമായ അതിനെ പ്രിയാപ്രിയങ്ങള് സ്പര്ശിക്കുന്നില്ല.

അശരീരം വാവസന്തം ന പ്രിയാപ്രിയേ സ്പൃശതഃ(ഛാ.8.12.1).എങ്കിലും എല്ലാ ചരാചരങ്ങളുടെ ഉള്ളിലും സാക്ഷിയായും നിയന്താവായും ഇരിക്കുന്നതും പ്രപഞ്ചരൂപമായി വിവിധാകാരമായി ഇരിക്കുന്നതും അതുതന്നെയാണ്.ബ്രഹ്മാദ്യാ സ്ഥാവരാന്താഃപ്രാണിനോ മമസ്യുഃസര് വ്വത്രാസ്ഥേ സര് വ്വശരീരി(ഹരിസ്തുതി 12).പരാസ്യ ശക്തിര് വിവിധൈവ ശ്രൂയതേ

(ശ്വേത.6.8) ഈശ്വരരൂപത്തില് ഭൂമിക്കും ലക്ഷ്മിക്കും നാഥനാണ്,പാരമാര്ത്ഥികതലത്തിലോ, സര് വ്വതന്ത്ര സ്വതന്ത്ര മായ ബ്രഹ്മവുമാണ്. പ്രപഞ്ചം അവനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നു.അങ്ങനെയുള്ള പരമാനന്ദസ്വരൂപമായ ഗോവിന്ദനെയാണ് പ്രണമിക്കുന്നത്. എല്ലാത്തിനും നാഥനായ ബ്രഹ്മത്തിന് ഉപരിയായി ഒരു നാഥനില്ലാത്തതിനാലാണ് അനാഥനെന്ന് വിളിച്ചത്.

2. മൃത്സ്നാമത് സീഹേതിയശോദാതാഡനശൈശവസന്ത്രാസം
വ്യാദിതവക്ത്രാലോകിതലോകാലോകചതുര്ദ്ദശലോകാലിം
ലോകത്രയപുരമൂലസ്തംഭം ലോകാലോകമനാലോകം
ലോകേശം പരമേശം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം.
ഗോകുലത്തില് കളിക്കുന്ന ഉണ്ണി മണ്ണ് തിന്നു.അടിക്കാനെത്തിയ യശോദയുടെ മുന്നില് വാ പിളര്ന്നു നിന്നു. തെറ്റ ചെയ്ത കുട്ടി അമ്മ അടിക്കുമെന്ന് ഭയന്ന് വിറയ്ക്കും. അതുപോലെ അഭിനയിച്ച് വാ തുറന്ന ഉണ്ണി വായില് പതിനാലുലോകവും കാണിച്ചുകൊടുത്ത് അമ്മയെ വിറപ്പിച്ചു. ഭൂമിമുതല് 7 വ്യക്തലോകവും അതലംമുതല് 7 അവ്യക്തലോകവും അമ്മകണ്ടു.
ഭീഷാസ്മാദ് വാതഃ പവതേ വാതാദയഃമഹാവീര്യാഃസ്വതന്ത്രാവീര്യശാലിനഃ
തേഭി ഭീതാ പ്രവര്ത്തന്തേ ബ്രഹ്മണോപി മഹത്തമാഃ(തൈ.ഉപ.2.8.1)
കാറ്റും മഴയും പ്രകൃതിശക്തികളൊക്കെയും നിയന്ത്രിക്കയും പ്രവര്ത്തിക്കയും ചെയ്യുന്ന ശക്തിയാണ് ഭഗവാന്. ബ്രഹ്മാവിനേയും സൃഷ്ടിച്ച ഭഗവാനാണ് ബ്രഹ്മാവിന് വേദം പഠിപ്പിച്ച ഗുരു.പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിയും സ്ഥിതിയും സംഹാരവും നടക്കുന്നത് ഭഗവാനിലാണ്.അപ്രകാരമുള്ള ഭഗവാനില് 14 മൃണ്മയലോകങ്ങളും ഇരിക്കുന്നു എന്ന സത്യം ഉണര്ത്തുകയാണ് കൃഷ്ണലീല. ലോകാലോകം ,അനോലോകം എന്ന പദങ്ങള് ബ്രഹ്മത്തിന്റെ സഗുണ നിര്ഗ്ഗുണസ്വഭാവങ്ങളെ കാണിക്കുന്നു.
3.ത്രൈവിഷ്ടപരിപുവീരഘ്നം ക്ഷിതിഭാരഘ്നം ഭവരോഗഘ്നം
കൈവല്യം നവനീതാഹാരമനാഹാരം ഭുവനാഹാരം
വൈമല്യസ്ഫുടചേതോവൃത്തിവിശേഷാഭാസമനാഭാസം
ശൈവം കേവലശാന്തം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം
കൃഷ്ണാവതാരമെടുത്ത കൃഷ്ണന്റെ ശക്തിക്ക് അളവില്ല.മൂന്നുലോകത്തിലുമുള്ള ശത്രുവീരന്മാരായ അസുരവര്ഗ്ഗത്തെ നശിപ്പിച്ച് ഭൂഭാരം ശമിപ്പിച്ചത് ,സംസാരരോഗങ്ങളെ ശമിപ്പിക്കുന്നത്, ആ ശക്തിയാണ്.വൈദ്യന് രോഗത്തെയെന്നപോലെ സംസാരത്തെ നശിപ്പിച്ച് മുക്തി തരുന്നു,ആ ശക്തി. നവനീതാഹാരനെന്നാല് വെണ്ണതിന്നുന്നവനെന്ന് വ്യാവഹാരികതലത്തിലെ അര്ത്ഥം. അവിദ്യയുള്ള ജീവന് ലോകത്തിലെ സുഖദുഃഖങ്ങളെ ഭേദഭാവനയോടെ അനുഭവിക്കുന്നു. അപവാദദശയില്(de-superimposition)പരമാത്മാവ് തന്റെ നിത്യശുദ്ധബുദ്ധസ്വരൂപമായ ജ്ഞാനത്തിന്റെ ശക്തികൊണ്ട്, പ്രകൃതിയില്നിന്നു സ്വതന്ത്രനായി, ജീവന്റെ സുഖദുഃഖാനുഭവങ്ങളെ സാക്ഷിയായിനിന്ന് വീക്ഷിക്കുക മാത്രമേ ചെയ്യുന്നുള്ളു. അതിലൊന്നും ഭാഗഭാക്കാവുന്നില്ല. സാക്ഷിത്വമേ ഉള്ളൂ.പരമാത്മാവിന്റെ ആഹാരം ഭുവനമാണ്.
തയോരേക പിപ്പലം സ്വാദു അത്തി അനശ്നന്നന്യോ അഭിവാകശീതി(ശ്വേത.4.6)
ഇതാണ് ജീവാത്മപരമാത്മാക്കളുടെ രീതി.
യസ്യ ബ്രഹ്മ ച ക്ഷത്രം ച ഉഭേ ഭവതഃഓദനഃ(കഠം 1.2.24)ബ്രഹ്മക്ഷത്രാദികളെല്ലാംതന്നെ അവന്റെ (മൃത്യു അഥവാ കാലപുരുഷന്) ഭക്ഷണമാണ്.സകലപ്രപഞ്ചവും പ്രലയത്തില് അവനില് ലയിക്കയാല് പുരുഷന്റെ ആഹാരം ഭുവനമാണ്. ഒരേ സമയം വെണ്ണയും ഭുവനവും ഭക്ഷണമാക്കുന്നു. സാക്ഷിമാത്രമായിരുന്ന് നിരാഹാരന്(അനാഹാരന്)ആയിരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പരമാത്മാവ് ഗ്രാഹ്യവിഷയമല്ല. യസ്യാമതം തസ്യമതം (കേനം 2.3). വിനയപുരസ്സരം ഉത്തമനായ ഗുരുവിനെ സമീപിച്ച് തത്വമസി മുതലായ മഹാവാക്യങ്ങള് ഗ്രഹിച്ച്, വേദാന്തപഠനം നടത്തി ,നിരവധികാലം മനനം, ധ്യാനം, നിദിദ്ധ്യാസനം എന്നിവ ചെയ്താല് പരമാത്മാവിന്റെ തത്വം ഗ്രഹിക്കാനായി എന്നു വരാം. അങ്ങനെ സംഭവിക്കുന്ന പക്ഷം ഭേദഭാവനയുള്ള മായാപ്രപഞ്ചം ബ്രഹ്മത്തില് ലയിച്ച് ,ജിജ്ഞാസു ബ്രഹ്മജ്ഞാനിയാവുന്നു. ഇന്ദ്രിയങ്ങള്ക്കും മനസ്സിനും അപ്രാപ്യമായതിനെ ,അഗ്രാ

ഹ്യമായതിനെ, (ന തത്ര ചക്ഷുര്ഗഛതി വാക് ഗഛതി നോ മനോ വിദ്യഃ(കേനം1.3) ഉത്തമനായ ഗുരുവിന്റെ അനുഗ്രഹകടാക്ഷങ്ങളാല് ,അനുഭവിക്കാനാവുന്നു.ഇതിന് ശുദ്ധമായ മനസ്സ് വേണം.നിര്മ്മലമായ മനസ്സില് വികാരങ്ങളില്ല. ആരോടും വെറുപ്പില്ല.മഹാവാക്യപഠനങ്ങളാല് നിര്മ്മലമായ മനസ്സില് സ്വപ്രകാശത്വരൂപമാ യ പരമാത്മാ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്തിക്കൊടുക്കുന്നു.അപ്രകാരം ജീവന്മുക്തി തരുന്നു.സകലചരാചരത്തിലും തന്നെത്തന്നെ ബ്രഹ്മസ്വരൂപമായി ദര്ശിച്ചാല് ,ജീവന്മുക്തിയായി. അപ്രകാരമുള്ള വ്യക്തി സംസാരജീവിത ത്തിന്നതീതമായി സ്വതന്ത്രമായ ശരീരമനസ്സുകളോടെ സംസാരത്തില്ത്തന്നെ താമരയിലയിലെ ജലത്തുള്ളി പോലെ ജീവന്മുക്തനായി വര്ത്തിക്കുന്നു.ചിദ്രൂപമായ ബ്രഹ്മമായിത്തീര്ന്ന് ബ്രാഹ്മീസ്ഥിതി പ്രാപിക്കുന്നു. കൈ വല്യസ്ഫുടമായ ഈ ചിത്തവൃത്തി രേ സമയം വിശേഷാഭാസവുമാണ്,അനാഭാസവുമാണ് എന്നു പറഞ്ഞിരി ക്കുന്നു.ഇതിനെത്തന്നെ ശിവം,ശാന്തം,(കേവലശാന്തം) എന്നും വിശേഷിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

4.ഗോപാലം പ്രഭുലീലാവിഗ്രഹഗോപാലം കുലഗോപാലം
ഗോപീഖേലനഗോവര്ദ്ധനധൃതിലീലാലാലനഗോപാലം
ഗോപിര്ന്നിഗദിതഗോവിന്ദസ്ഫുടനാമാനം ബഹുനാമാനം
ഗോധീഗോചരദൂരം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം
അനേകം ലീലാവിഗ്രഹങ്ങളെടുത്ത് ലോകത്തെ സംരക്ഷിക്കുന്ന ഭഗവാന്റെ ശക്തിയെ പ്രകീര്ത്തിക്കുന്നു.
ലോകവത്തു ലീലാകൈവല്യം(ബ്രഹ്മസൂത്രം.2.1.33)
ഗോപാലകനായി മനുഷ്യരൂപമെടുത്ത് അവതരിച്ച് വേദങ്ങളെ ലീലാലോലനായ ഭഗവാന് സംരക്ഷിക്കുന്നു. പശുക്കള് (ഗോ) വാക്കും യജ്ഞവും വേദവും ഭൂമിയും ജൈവപ്രപഞ്ചവുമാകയാല്, അവയെയെല്ലാം സംരക്ഷിക്ക ന്നവന്റെ നാമമാണ് ഗോപാലനെന്നത്. മൂന്നവസ്ഥകളിലുമുള്ള ജൈവശരീരികളേയും ശരീരാവയവങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കുന്നത് ഗോപാലനാണ്.
പ്രാണേന രക്ഷന്നവരം കുലായം(ബൃഹ.4.3.12)
വനത്തില് ഗോപാലബാലനായി,ഗോപികളോടൊത്തു വിഹരിക്കവേ, മഴയും കാറ്റും വെള്ളപ്പൊക്കവും വന്നു. ഗോപവൃന്ദത്തേയും ഗോക്കളേയും ഗോവര്ദ്ധനം കുടയാക്കി ഉയര്ത്തി ലീലാവിഗ്രഹരൂപത്തില് സംരക്ഷിച്ചു. വേദങ്ങളില് പ്രശംസിക്കപ്പെട്ട അവനെ ഗോവിന്ദനെന്ന സവിശേഷനാമത്താല് അറിയുന്നു. ബഹുനാമങ്ങ ളാലും സഹസ്രനാമങ്ങളാലും അറിയുന്നു. അനന്തനാമങ്ങളാല് വര്ണ്ണിക്കപ്പെടുന്ന എല്ലാ ദേവരൂപങ്ങളും ഈ ബ്രഹ്മപുരുഷന്റെ അവതാരരൂപങ്ങള് മാത്രമാണ്. നാമങ്ങളോടുകൂടിയ പ്രഹ്മപുരുഷനെ സഗുണബ്രഹ്മമെന്ന് അറിയുന്നു.
സര് വ്വാണ്യേതാനി നാമാനി പരസ്യ ബ്രഹ്മണോ ഹരേ
പരസ്യ ബ്രഹ്മണോ നാമസംഖ്യാ തും ച ന ശക്യതേ
നിര്ഗ്ഗുണബ്രഹ്മരൂപത്തില് ബന്ധമുക്തവും അസംഗവുമാണ്.മനസ്സിനും ബുദ്ധിക്കും ഇന്ദ്രിയങ്ങള്ക്കും അതീതവു മാണ്.
യതോ വാചോ നിവര്ത്തന്തേ അപ്രാപ്യ മനസാ സഹാ(തൈ.2.4.1)
നിര്മ്മലവും അവിഭാജ്യവും പൂര്ണ്ണവും ,നിര്ഗ്ഗുണവും ആനന്ദതന്മാത്രവുമായ ബ്രഹ്മത്തില് ജാതി,ഗുണ,ക്രിയാദി കളില്ലാത്തതിനാലാണ് മനസ്സിനും ഇന്ദ്രിയങ്ങള്ക്കും വാക്കിനും അതീതമായിരിക്കുന്നത്.
5.ഗോപീമണ്ഡലഗോഷ്ഠീഭേദം ഭേദാവസ്ഥമഭേദാഭം
ശശ്വദ്ഗോഖുരനിര്ദ്ധൂതോദ്ധൃതധൂലീധൂസരസൌഭാഗ്യം
ശ്രദ്ധാഭക്തിഗൃഹീതാനന്ദമചിന്ത്യം ചിന്തിതസദ്ഭാവം
ചിന്താമണിമണിമാനം പ്രണമതഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം
വാക്കിനും മനസ്സിനും അതീതമാണ് ബ്രഹ്മമെന്ന് ഘോഷിക്കുന്ന ഉപനിഷത്തുകള് തന്നെ,ഉപനിഷത്തുകളിലൂടെ ബ്രഹ്മത്തെ അറിയാമെന്നും പറയുന്നു.
തം ത്വൌപനിഷദം പുരുഷം പൃഛാമി(ബൃഹ.3.9.26)

ഇതില് വൈരുദ്ധ്യമില്ല. പരമാര്ത്ഥസത്തയെ അറിയാന്, അവിദ്യമൂലം അതില് അദ്ധ്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടവയെയെല്ലാം നിഷേധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഉപനിഷത്തുകള് ബ്രഹ്മത്തില് അദ്ധ്യാസം ചെയ്യപ്പെട്ടവയെ ഒന്നൊന്നായി നിഷേധിച്ച് ബ്രഹ്മത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്ന അപവാദം എന്ന മാര്ഗ്ഗം സ്വീകരിക്കുന്നു.അറിയപ്പെടാത്തതിനെ അപ്രകാരം അറിയിക്കുന്നു.അവിദ്യയുടെ ആവരണശക്തിയാല് ബ്രഹ്മത്തില് ആരോപിതമായതെല്ലാം നീക്കിക്കളയണം. അപ്രകാരം സ്വപ്രകാശമായി തന്നില്ത്തന്നെ ഇരിക്കുന്ന ബ്രഹ്മത്തെ അറിയണം. കൃഷ്ണന്റെ രാസക്രീഢയില് ഇത്തരം അദ്വൈതഫിലോസഫിയാണുള്ളത്. ജീവന് ഭേദഭാവനയോടെ പലതായി കാണപ്പെടുന്ന വ്യാവഹാരികദശയില് ഉപാധിയുടെ പങ്ക് ഇവിടെ കാണാം. അനേകം ജീവാത്മഭാവത്തിലുള്ള ഗോപിമാര്ക്കിടയില് കൃഷ്ണനും അനേകം കൃഷ്ണന്മാരെപ്പോലെ തോന്നിക്കുന്നു.ഏകമായ ബ്രഹ്മം(കൃഷ്ണ) ഉപാധിസംബന്ധത്താല് ,ഭേദരഹിതനാണെങ്കിലും ഭേദമുള്ളതായി തോന്നപ്പെടുന്നു.

ചുറ്റുമുള്ള ഭൂമിയില് ചാണകം മെഴുകിയിരിക്കയാല്, നൃത്തവേളയില് ചാണകപ്പൊടിപാറി അത് കൃഷ്ണന്റെ ശരീരത്തില് പറ്റി, അവനല്പം വെളുത്തപോലെ തോന്നിക്കുന്നു.ജീവന്മുക്തന് ഭക്തിശ്രദ്ധാവിശ്വാസങ്ങളൊന്നു കൊണ്ടുമാത്രം പരമാനന്ദസ്വരൂപമായ ബ്രഹ്മത്തെ പ്രാപിക്കുന്നു. ശാശ്വതമായി നിരന്തരം ഗോക്കുളമ്പുകളുണ്ടാക്കിയ പൊടിപടലംകൊണ്ട് പാണ്ഡുരമായ മേനിയുടെ സൌഭാഗ്യം അഥവാ രൂപലാവണ്യം സഗുണബ്രഹ്മപരമാണ്. ശ്രദ്ധാഭക്തിപ്രേമവിശ്വാസങ്ങളൊന്നുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ഗോപികള് അവ്യക്തമായ കൃഷ്ണരൂപത്തെ വ്യക്തമായ പാണ്ഡുരരൂപമായി കണ്ട് അറിഞ്ഞ് തന്മയീഭവിച്ചത്.

ധ്യാനംകൊണ്ടും ഔപനിഷദജ്ഞാനംകൊണ്ടും അവനെ അറിയാം.എന്നാല് ബ്രഹ്മം ചിന്തക്ക് അതീതമാണ്. അവ്യക്തമാണ്,അമേയമാണ്. അചിന്ത്യവും അനിര് വചനീയവുമാണ്. എങ്കിലും മുയല്കൊമ്പുപോലെ ഇല്ലാത്ത വസ്തുവല്ല. ശ്രുതിവാക്യം അതിനെ സത്(സത്യം) എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ചിന്താമണിരത്നംപോലെ സകലകാമപ്രദമാണ് ഹരി.അണുവേക്കാളും അണു (സൂക്ഷ്മതമം),മഹത്തിനേക്കാളും മഹത്ത് (സ്ഥൂലതമം),ഒരേ സമയം വ്യക്തവും അവ്യക്തവുമാണ്.

6.സ്നാനവ്യാകുലയോഷിദ്വസ്ത്രമുപാദായാഗമുപാരൂഢം
വ്യാദിത്സന്തീരഥദിഗ്വസ്ത്രാദാതുമുപാകര്ഷന്തം താഃ
നിര്ദ്ധൂതദ്വയശോകവിമോഹം ബുദ്ധം ബുദ്ധേരന്തസ്ഥം
സത്താമാത്രശരീരം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം

ഗോപികാവസ്ത്രാപഹരണം ജീവന്മുക്തിസൂചകമാണ്.കാളിന്ദീസ്നാനം ചെയ്യുന്ന ഗോപികമാരുടെ വസ്ത്രങ്ങളെടുത്ത് കൃഷ്ണന് കദംബവൃക്ഷത്തില് കയറിയിരുന്നു.ഈ ഭൌതികലീലയുടെ അദ്ധ്യാത്മികരഹസ്യം എന്താണ്. ബ്രഹ്മത്തില് മായയോ ഭേദമോ സുഖദുഃഖങ്ങളോ ഒട്ടുമില്ല. സദാ പ്രകാശരൂപമാകയാല്, ബോധി തെളിഞ്ഞിരിക്കയാല്,ബുദ്ധമാണ്.സദാ സര് വ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രമാണ്.ഇപ്രകാരം ബോധി തെളിയാത്തവരാണ് ഭൌതികവസ്തുക്കളില് ആസക്തി തോന്നി അവയോട് ബന്ധിതരായി അസ്വതന്ത്രരായി ഉഴലുന്നത്. പരമാത്മാവ് ജീവജാലങ്ങളുടെ അന്തര്യാമിയാണ്.ബുദ്ധിയുടെ അകത്താണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.പുറത്തല്ല. അതിനാല്, സര് വ്വജീവന്റേയും സര് വ്വക്രിയയും ചിന്തയും പരമാത്മാവ് സാക്ഷിയായിരുന്ന് നിരന്തരം കാണുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധിയെപ്പോലും സാക്ഷിയായിരുന്ന് വീക്ഷിക്കുന്നു പരമാത്മാവ്(ബുദ്ധിക്കകത്തിരുന്ന്) . സത്താമാത്രമായ, സത്യസ്വരൂപമായ,ആ ഗോവിന്ദപരമാണുവില്നിന്ന് ഒരുജീവനും ഒന്നും ഒളിച്ചുവെക്കാനില്ല. ഈ സത്യമറിയാതെ താന്താങ്ങളുടെ ബാഹ്യശരീരങ്ങളും അവയെപ്പൊതിഞ്ഞ ജീര്ണ്ണവസ്ത്രങ്ങളും കൊണ്ട് ബാധിതരായ ഭക്തര്ക്ക് ജീവന്മുക്തി നല്കാനുള്ളതാണ് ഗോപികാവസ്ത്രാപഹരണലീല.

7.കാന്തം കാരണകാരണമാദിമനാദിം കാലഘനാഭാസം
കാലിന്ദീഗതകാലിയശിരസി സുനൃത്യന്തം മുഹുനൃത്യന്തം
കാലം കാലകലാതീതം കലിതാശേഷം കലിദോഷഘ്നം
കാലത്രയഗതഹേതും പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം.

പ്രഭുവിന്റെ രൂപവും പ്രഭാവവും അതിമനോഹരമാണ്.എപ്പോഴെല്ലാം ധര്മ്മച്യുതി വരുന്നുവോ,അപ്പോഴെല്ലാം ധര്മ്മിഷ്ഠരെ പാലിക്കാനും അധര്മ്മികളെ ശിക്ഷിക്കാനും ഗോവിന്ദന് അവതരിക്കുന്നു.യാദവകുലത്തില് സക

ലഘുണസമ്പന്നനായി അവതരിച്ച ആനന്ദസ്വരൂപനായ ഗോവിന്ദനെ പ്രണമിക്കുന്നു. സൌന്ദര്യം കൊണ്ട് സകലരേയും തന്നിലേക്ക് ആകര്ഷിക്കുന്നു. കാന്തനായ അവന് കാന്തം പോലെയാണ്. കാമദേവസദൃശമാണ് ആ രൂപം.

ആര്ദ്രേക്ഷുചാപമവലംബിതപുഷ്പബാണ-

മാരക്തനേത്രമപരോദ്ധൃതശംഖചക്രം

വിന്യസ്തവേണുമധരേ സുനിനാദയന്തം

സമ്മോഹയന്തമിഹ പാശസൃണീവഹന്തം(രഹസ്യാഗമം)

കണ്ണുകള് താമരയിതളുപോലെ. ശംഖചക്രങ്ങള്ക്കുപകരം കാലിക്കോലും കയറുമാണ് കയ്യില്. വേണുനാദം കൊണ്ട് എല്ലാവരേയും മോഹിപ്പിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ മണ്ഡലമാണ് ബ്രഹ്മം. കാരണത്തിനും കാരണമാണ്.ആദിയും അനാദിയുമാണ്.സ്വതസ്സിദ്ധ സ്വ പ്രകാശരൂപമാണ്. ന്നില്നിന്നും ജനിച്ചതല്ല. അതിനുകാരണമായി മറ്റൊന്നുംതന്നെയില്ല. എല്ലാത്തിനും മൂലകാരണമാണ്. പ്രലയകാലത്ത് ലോകസംഹാരം നടത്തി, എല്ലാം തന്നിലേക്ക് ലയിപ്പിക്കുന്ന ബ്രഹ്മം കാന്തംപോലെ കമനീയം,അത്യന്തസുന്ദരം. ത്രികാലങ്ങള്ക്കും അതീതം, കാര്യകാരണാതീതം. സകലജീവനും ഭഗവാനിലിരിക്കുന്നു.ധര്മ്മിഷ്ഠരെ പുനര്ജനിമുക്തരാക്കിയും അധര്മ്മികളെ പുനര്ജനിപ്പിച്ചും അനാദിയായ കാലപുരുഷലീല തുടരുന്നു.കലിയുഗത്തില് കാമങ്ങളാല് മനുഷ്യര് നിരവധി ക്ലേശങ്ങള് സമ്പാദിക്കുന്നു. ഗോവിന്ദസ്മരണയാല് ആ ക്ലേശമെല്ലാം നീങ്ങി, വിമലപ്രബോധപദവി നേടുന്നു. ഒറ്റപ്രാവശ്യം ഗോവിന്ദനെ ഭക്തിപൂര് വ്വം സ്മരിച്ചാല്തന്നെ അനവധികാലത്തെ തപോബലം കൊണ്ടെന്നപോലെ മുക്തി ലഭിക്കുന്നു.ത്രിസന്ധ്യകള്ക്കും ത്രികാലങ്ങള്ക്കും സൂര്യാദികള്ക്കും കാരണം പരബ്രഹ്മമായ ഗോവിന്ദനാണ്.

കലാവത്രാപി ദോഷാഢ്യേ വിഷയാകൃഷ്ടമാനസാഃ

കൃത്വാതു സകലം പാപം ഗോവിന്ദസ്മരണാത് ശുചി

അതിപാപപ്രസക്തോപി ധ്യായന്നിമിഷമച്യുതം

ശാഠ്യേനാപി നമസ്കാരം പ്രയുക്തശ്ചക്രപാണയേ

സംസാരസ്ഥൂലബന്ധേഭ്യോ വിമുക്തോ ഭവതിക്ഷണാത്(രഹസ്യാഗമം)

കൃഷ്ണാവതാരം ഭക്തര്ക്ക് എളുപ്പത്തില് ഭക്തിയും ധ്യാനവും പൂജയും സാധിപ്പിച്ച് അവര്ക്ക് ക്ഷണമുക്തി കൊടുക്കുന്നതിനാണ്. കാളമേഘസദൃശമാണ് ആ ശ്യാമമേനി. കാളിന്ദിയിലേക്കു ചാടി, കാളിയശിരസ്സില് മുഹൂര്ത്തം തോറും മനോമോഹനമായി നൃത്തം വെക്കുന്ന ലോകരക്ഷകനായ ഗോവിന്ദന് പ്രണാമം.

അതിശയകരമായ ആ നൃത്തത്തെ അങ്ങനെ വര്ണ്ണിക്കും.

8.വൃന്ദാവനഭുവി വൃന്ദാരകഗണവൃന്ദാരാധിതവന്ദേഹം

കുന്ദാഭാമലമന്ദസ്മേരസുധാനന്ദം സുഹൃദാനന്ദം

വന്ദ്യാശേഷമഹാമുനിമാനസവന്ദ്യാനന്ദ പദദ്വന്ദം

വന്ദ്യാശേഷഗുണാബ്ധിം പ്രണമത ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദം

അതിസുന്ദരമാണ് കൃഷ്ണരൂപം.മുല്ലപ്പൂപോലെ മനോഹരമായ മന്ദസ്മിതസുധയാല് സുഹൃത്തുക്കള്ക്കുമാത്രമല്ല,എല്ലാവര്ക്കും ആനന്ദമരുളുന്നു. നിരവധി ദേവഗണങ്ങള് ആകാശത്തുനിന്ന് വൃന്ദാവനത്തിലെ അവന്റെ ക്രീഡക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിച്ചു. എല്ലാവരും അതുകണ്ട് ആനന്ദിച്ചു. പ്രകീര്ത്തിച്ചു,വന്ദിതരായ മുനിമാനസങ്ങളില് ഗോവിന്ദന്റെ ആനന്ദപാദം നിരന്തരം പതിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സകലഗുണങ്ങളുടേയും ലയനസ്ഥാനവും ഇരിപ്പിടവും ആകയാല് ഗുണസമുദ്രമായ ,ആ പരമാനന്ദസ്വരൂപനായ ഗോവിന്ദനെ പ്രകീര്ത്തിക്കുന്നു,പ്രണമിക്കുന്നു.

9,ഗോവിന്ദാഷ്ടകമേതദധീതേ ഗോവിന്ദാര്പ്പിതചേതാ യഃ

ഗോവിന്ദാച്യുതമാധവവിഷ്ണോ ഗോകുലനായകകൃഷ്ണേതി

ഗോവിന്ദാംഘ്രിസരോജധ്യാനസുധാജലധൌതസമസ്താഘോ

ഗോവിന്ദം പരമാനന്ദാമൃതമന്തസ്ഥം സ സമഭ്യേതി

ഗോവിന്ദാഷ്ടകം ഗോവിന്ദനിലര്പ്പിതമായ ചേതസ്സോട്ടുകൂടി പഠിക്കുന്നവര്ക്ക് സകലകാമഫലപ്രാപ്തി സാധിക്കുന്നു. നിഷ്കാമമായി,ഗോവിന്ദാ,അച്യുതാ,മാധവാ,വിഷ്ണോ,ഗോകുലനായകാ,കൃഷ്ണാ എന്ന് ജപിച്ച് ഗോവിന്ദന്റെ പാദകമലം മാത്രം ധ്യാനിച്ച് ജീവിക്കുന്നവരുടെ സകലപാപവും ആ ധ്യാനസുധാജലത്താല്ത്തന്നെ കഴുകിക്കളയപ്പെടുന്നു.നാമസങ്കീര്ത്തനം കൊണ്ട് ഗോവിന്ദനെന്ന പരമാമൃതം സ്വാത്മാവില് അന്തസ്ഥമായി ,അന്തര്യാമിയായിരിക്കുന്ന ബോധി തരുന്നു.ഗോവിന്ദനാണ് പരബ്രഹ്മം.അന്തര്യാമിയായി എല്ലാത്തിലുമിരിക്കുന്ന പരബ്രഹ്മസ്വരൂപം.

ഗോവിന്ദാഷ്ടകത്തിലെന്നപോലെ വിഷ്ണുഭുജംഗത്തിലും നിര്ഗുണവും സഗുണവുമായ ബ്രഹ്മസ്വരൂപവര്ണ്ണന ഉണ്ട്. മാതാവിന്റെ മരണശയ്യക്കടുത്തിരുന്ന് രചിച്ചതാകയാല്,കാലസ്വരൂപമായ നരഹരിരൂപമാണ് സഗുണരൂപം. ആദ്യത്തെ അഞ്ചുശ്ലോകം പൂര്ണ്ണമായും നിര്ഗുണബ്രഹ്മം,പിന്നത്തെ മൂന്നുശ്ലോകം സഗുണബ്രഹ്മം ഇങ്ങനെയാണ് വിഷ്ണുഭുജംഗത്തിലെ ക്രമം.

നിര്ഗുണസ്വരൂപവര്ണ്ണനഃ-

ചിദംശംവിഭും നിര്മ്മലം നിര് വ്വികല്പം നിരീഹം നിരാകാരമോങ്കാരഗമ്യം
ഗുണാതീതമവ്യക്തമേകം തുരീയം ത്രയീവക്തി യം വേദ തസ്മൈ നമോസ്തു
വിശുദ്ധം ശിവം ശാന്തമാദ്യന്തരൂപം ജഗജ്ജീവനംജ്യോതിരാനന്ദരൂപം
അദിഗ്ദേശകാലവ്യവച്ഛേദനീയം ത്രയീവക്തി യം വേദ തസ്മൈ നമോസ്തു
സമാനോദിതാനേകസൂര്യേന്ദുകോടിപ്രഭാപൂരദിവ്യദ്യുതിം ദുര്നിരീക്ഷ്യം
ന ശീതം നചോഷ്ണം സുവര്ണ്ണാവദാതം പ്രസന്നം സദാനന്ദസംവിത് സ്വരൂപം

സഗുണബ്രഹ്മസ്വരൂപവര്ണ്ണനഃ-

സുനാസാപുടം സുന്ദരഭ്രൂലലാടം കിരീടോചിതാകുഞ്ചിതസ്നിഗ്ദ്ധകേശം
സ്ഫുരത്പുണ്ഡരീകാഭിരാമായതാക്ഷം സമുത്ഫുല്ലരത്നപ്രസൂനാവതംസം
നമോ വിഷ്ണവേ വാസുദേവായ തുഭ്യം നമോ നാരസിംഹസ്വരൂപായതുഭ്യം
നമ കാലരൂപായ സംഹാരകര്ത്രേ നമസ്തേ വരാഹായ ഭൂയോ നമസ്തേ
മുഖേ മന്ദഹാസം നഖേ ചന്ദ്രഭാസംകരേ ചാരുചക്രം സുരേശാഭിവന്ദ്യം
ഭുജംഗേ ശയാനം ഭജേ പത്മനാഭം ഹരേരന്യദൈവം ന മന്യേ ന മന്യേ

വളരെ പ്രസിദ്ധമായ ഗോവിന്ദം ഭജ മൂഢമതേ എന്ന കൃതി ഭക്തിക്കും ഭജനക്കും വ്യാകരണത്തിനുമുപരിയായി സ്ഥാനം കല്പ്പിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ശങ്കരാചാര്യകൃതിയാണ്. വേദാന്തിക്ക് ഭക്തി വിരുദ്ധമല്ലെന്ന് ഇവയെല്ലാം സാക്ഷ്യപ്പെടുത്തുന്നു.

ഭാഗവതധർമ്മം,ഹരിരൂപം,നാരായണകവചം

ഏകാദശസ്കന്ധം രണ്ടാം അദ്ധ്യായം മുതല് അഞ്ചാം അദ്ധ്യായം വരെ നാരദൻവസുദേവർക്ക് ഉപദേശിക്കുന്ന ഭാഗവതധർമ്മമാണ്. ഇതുതന്നെയാണ് ജൈനധർമ്മവും. ഋഷഭപുത്രനും നിമിയും തമ്മിലുണ്ടായ സംവാദമാണ് നാരദനും വസുദേവരുമായി ചർച്ച നടത്തുന്നത്. സ്വയംഭുവമനുപുത്രനായ പ്രിയവ്രതന് അഗ്നീധ്രനെന്നൊരു മകനുണ്ടായിരുന്നു. (യാഗശാലയിൽഅഗ്നീധ്രന് പ്രത്യേകം ധിഷ്ണ ഉണ്ട്). അഗ്നീധ്രപുത്രനായിരുന്നു നാഭി. നാഭ്രപുത്രനാണ് ഋഷഭന്.ഈ വിഷ്ണുഅവതാരമാണ് ജൈനരുടെയും ആദ്യതീർത്ഥങ്കരൻ. ഋഷഭദേവൻമോക്ഷമുപദേശിക്കാനവതരിച്ച മഹാവിഷ്ണുവാണ്. ഋഷഭന് ജയന്തിയിൽവേദസാഗരത്തിന്റെ കരകണ്ട 100 മക്കളുണ്ടായി. മൂത്തപുത്രനാണ് ഭരതൻ,ഭാരതഭൂമിക്ക് ആ പേരുണ്ടാക്കിത്തന്നവരിലൊരാൾ. വിഷ്ണുമാത്രം ഏകാശ്രയമെന്നു ജീവിച്ച ഭരതന്,ഹരിപൂജ ചെയ്ത് മൂന്നുജന്മം കൊണ്ട് ഭഗവദ്സായൂജ്യം പ്രാപിച്ചു.ഋഷഭന്റെ 9 മക്കള് നവദ്വീപങ്ങളുടെ ചക്രവർത്തിമാരായി,81 പേർകർമ്മമാർഗ്ഗം ചരിക്കുന്ന ദ്വിജരായി.അവസാനത്തെ 9 മക്കൾ,മനനശീലരും ഭാഗ്യവാന്മാരുമായി,അദ്ധ്യാത്മവിജ്ഞരും സത്യാന്വേഷികളും വസ്ത്രാഭരണങ്ങളിൽഅശ്രദ്ധരുമായി യോഗമാർഗ്ഗം സ്വീകരിച്ചു.ഇവരാണ് നവയോഗികളെന്നപേരിൽ ദക്ഷിണാപഥമെങ്ങും ഭാഗവതധർമ്മം പ്രചരിപ്പിച്ചത്. കവി,ഹരി,അന്തരിക്ഷൻ,പ്രബുദ്ധൻ, പിപ്പലായനൻ,ആവിഹോത്രൻ, ദ്രമിളൻ,ചമസൻ,കരഭാജനനെന്നായിരുന്നു നവയോഗികളുടെ പേരുകൾ.

സ്ഥൂലവും സൂക്ഷ്മവുമായി കാണപ്പെടുന്ന പ്രപഞ്ചം ആത്മാവിൽനിന്ന് അഭിന്നമായി വിളങ്ങുന്നഭഗവദ്സ്വരൂപമാണെന്ന് പ്രത്യക്ഷമായനുഭവിച്ച നവയോഗികളും ആനന്ദമത്തരായി ഭൂമിമുഴവനും ചുറ്റിസ്സഞ്ചരിച്ചു. സംസാരികളായി ഒരിടത്തിരിക്കാനവരിഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. യാതൊന്നിലും അവർക്ക് കാമമുണ്ടായിരുന്നില്ല.അതിനാൽ, സുരചാരണസിദ്ധസാദ്ധ്യഗന്ധർവ്വയക്ഷനരഗോസർപ്പമൃഗപക്ഷികിന്നരവിദ്യാധരമുനിലോകങ്ങളിലും ആരണ്യകലോകത്തും സ്വഛന്ദസഞ്ചാരം ചെയ്തു. ഒരിക്കൽമുത്തഛന്റെ പേരുവഹിക്കുന്ന അജനാഭവർഷത്തിൽനിമിചക്രവർത്തി നടത്തുന്ന സത്രത്തിൽ(നൈമിശാരണ്യം)അവരെത്തി. സൂര്യസമാനരും ഭക്താഗ്രണികളുമായ നവയോഗികളെ രാജാവും സദസ്യരും ആദരപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. നാരായണപരരായ അവരിൽനിന്ന് നാരായണധർമ്മം ധരിക്കാൻനിമി ആഗ്രഹിച്ചു. ലോകം ശുദ്ധീകരിക്കാലായി ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കുന്ന ആ വിഷ്ണുപാർഷദര് ഓരോരുത്തരായി ഭാഗവതധർമ്മോപദേശം ചെയ്തു.

കവിഃ

നശിക്കുന്ന ശരീരമാണ് സ്വാത്മാവെന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് മരണഭയത്തോടെ ജീവിക്കുന്നവർക്ക് ശ്രീഹരിസേവ ഭയമകറ്റുന്നു.അറിവില്ലാത്തവർക്കുകൂടി വേഗത്തിൽആത്മജ്ഞാനം ലഭിക്കാൻമാർഗ്ഗങ്ങള് ഭഗവാൻവിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ഹിതകരമാണ് ഭാഗവതധർമ്മം.ശ്രീഹരിപാജാർച്ചനം ചെയ്യുന്നവർ,ഒരിക്കലും മോഹംകൊണ്ട് പ്രമാദം പ്രാപിക്കയില്ല.കണ്ണടച്ചോടിയാലും അവർകാലിടറിവീഴുകയോ കുണ്ടിൽപതിക്കയോ ഇല്ല.ശരീരം,മനസ്സ്,വാക്ക്,ബുദ്ധി,ആത്മാവ്,അവനവന്റെ ശീലങ്ങൾക്കനുസൃതമായി ചെയ്യുന്ന കർമ്മങ്ങളെല്ലാം പരമപുരുഷന് സമർപ്പിക്കണം. ഈശ്വരനിൽനിന്ന് വിമുഖനാകുമ്പോൾ, ഈശമായയാൽസ്വരൂപസ്മൃതിക്ഷയം വരും.സ്മൃതിനശിച്ചാൽ,വിപരീതബുദ്ധി ഉദിക്കും.രണ്ടാമതൊന്ന് എന്ന ദ്വൈതബുദ്ധി ഉണ്ടാവുമ്പോളാണ് ഭയം ജനിക്കുന്നത്. അതിനാൽ,ഗുരുദേവനെ ഈശ്വരനായി സങ്കൽപിച്ച്, ഏകാഗ്രമായ അദ്വൈതഭക്തിയോടെ ഭജിക്കണം.രണ്ടില്ല.ഒന്നേയുള്ളൂ.ഇതറിഞ്ഞ് സങ്കല്പവികല്പരൂപമായ മനസ്സിനെ നിയന്ത്രിക്കണം.പിന്നെ ഭയം കാണുകയില്ല.കേൾക്കുന്നവർക്ക് പുരുഷാർത്ഥസാധകങ്ങളാണ്, ശുഭം ചേർക്കുന്നവയാണ് ഭഗവാന്റെ അവതാരങ്ങളും കർമ്മങ്ങളും നാമങ്ങളും. അവ കേട്ടും പാടിയും അതിൽല

ജ്ജതോന്നാതെ,ഒന്നിലും സംഗമില്ലാതെ നിസ്സംഗനായി ലോകമെങ്ങും ചുറ്റിസഞ്ചരിക്കണം.ഈ വ്രതമനു ഷ്ഠിച്ചാൽ,പ്രിയതമമായ ഈശ്വരനാമകീർത്തനംകൊണ്ടുണ്ടാവുന്ന അനുരാഗവായ്പ്പിനാൽമനസ്സുരുകി ചിരിച്ചും വിരഹത്തി ൽകര ഞ്ഞും,പാടിയും ഭ്രാന്തനെപ്പോലെ നൃത്തം വെച്ചും ആനന്ദാനുഭവമഗ്നരാകുന്നു. പഞ്ചഭൂതങ്ങളും ദിക്കുകളും ഭൂമിയും വൃക്ഷലതാദികളും പക്ഷിമൃഗാദികളും നദിയും കടലും ഹരിരൂപം തന്നെ എന്ന് ധ്യാനത്തിലറിയുക. ഹരിയല്ലാതൊന്നില്ല.ഈശ്വരനെ ശരണം പ്രാപിച്ചവർക്ക് അചഞ്ചലഭക്തിയും ഈശ്വരാനുഭൂതിയും അന്യ ഭോഗങ്ങളിൽവിരക്തിയും ഒരേ സമയം ലഭിക്കുന്നു. ഊണുകഴിക്കുമ്പോള്, ഉരു ളയായി അന്നം വിഴുങ്ങുന്നവന്റെ വിശപ്പുമാറും,വയറുനിറയും,സന്തോഷം തോന്നും,പോഷകവും ലഭിക്കും.അതു പോലെ ശ്രീകൃഷ്ണപാദധ്യാനമുറച്ച ഭാഗവതർക്ക് ഭക്തി,വൈരാഗ്യം,ആനന്ദാനുഭവം-മൂന്നും അചഞ്ചലമായി ത്തീരുന്നു.മോക്ഷം ലഭിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

നിമിഃ

ഭാഗവതധർമ്മാചരണം ലോകത്തിൽഎപ്രകാരമാണ്. ഭാഗവതന്മാരുടെ സംഭാഷണരീതി എങ്ങനെ യാണ്.ഈശ്വരൻഅവരിൽപ്രസന്നനായി എന്നതിന്റെ ലക്ഷണം എന്താണ്.

ഹരിഃ

സകലഭൂതങ്ങളിലും ഒരുപോലെ ഭഗവാന്റെഭാവവും സകലഭൂതങ്ങളേയും ഭഗവാനിലും കണ്ടറിഞ്ഞവരാണ് കീർത്തികേട്ട മഹാഭാഗവതോത്തമന്മാർ. ഈശ്വരനിൽ,ഈശ്വരഭക്തരിൽ ,അജ്ഞരില്, ഈശ്വരവിരോധി യിൽ-പ്രേമം,മിത്രത്വം,കൃപ,ഉപേക്ഷ എന്നിവ യഥാക്രമം കാട്ടുന്നവർ,ഭക്തരിൽ,മദ്ധ്യമരാണ്. ആരെയും സ്നേ ഹിക്കാതെ വെറും പ്രതിമയെ മാത്രം ആരാധിക്കയും മനുഷ്യര്ക്കും മറ്റുജീവജാലങ്ങൾക്കും ദ്രോഹം ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നവർപ്രാകൃതഭക്തരാണ്. വിഷയസുഖങ്ങളെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാല്,ഗ്രഹിക്കുന്നുണ്ട്,എന്നാലും അതിൽപ്ര ത്യേകിച്ചൊരു സന്തോഷവുമില്ല,വെറുപ്പുമില്ല, വിശ്വം വിഷ്ണുമയമായാമയം എന്നുകണ്ടവർ,ഭാഗവതപ്രധാനരാ ണ്. ശരീരം,ഇന്ദ്രിയം,പ്രാണൻ,മനസ്സ്,ബുദ്ധി ഇവയുടെ ജനിനാശങ്ങൾവിശപ്പ്,ഭയം,തൃഷ്ണ മുതലായ സംസാ രധർമ്മഗണങ്ങളാൽഹരിസ്മൃതിപൂർണ്ണമായ ഹൃദയം ബാധിക്കപ്പെടാത്തവര്,ഭാഗവതാഗ്രേസരർ. കാമകർമ്മ ബീജമായ പുണ്യപാപഭേദം ആരുടെ മനസ്സിലുദിക്കുന്നില്ലയോ,ശ്രീവാസുദേവനിൽനിത്യചിത്തസ്ഥിതരായ അവർഉത്തമഭക്തർ. വർണ്ണആശ്രമഭേദം,ജാതി ,ജനനം,പ്രവൃത്തി,മുതലായവ കൊണ്ട് ഞാനെന്നും എന്റെ എന്നും അഹങ്കാരമോ മമതാബന്ധമോ ഇല്ലാതെ ജീവിക്കുന്നവരാണ് ഹരിഭക്തരിൽഒന്നാമന്മാർ. ധനം, ശരീരം മുതലായ വസ്തുക്കളിൽ,ഇതുസത്യമെന്ന തെറ്റിദ്ധാരണ ഒട്ടും കൂടാതെ സദാ സർവ്വഭൂതങ്ങളിലും സമത്വബുദ്ധിയോടെ ശാന്തരായി കഴിയുന്നവർ,ഭഗവദ്ഭക്താഗ്രിമർ. അജിതേന്ദ്രിയന്മാരായ ദേവന്മാ ർപോലും തേടുന്ന അജിതനായ ഭഗവാന്റെ പാദാംബുജസ്മൃതി അരമാത്രപോലും മൂന്നുലോകത്തിലെ വിഭൂതി മുഴുവനും കൊടുത്താലും ,വ്യതിചലിക്കാത്ത മനുഷ്യമാണിക്യം വൈഷ്ണവോത്തംസം. ഭഗവാന്റെ പാദതരുവിലെ ശാഖാനഖരത്നങ്ങളുടെ കാന്തിചന്ദ്രികയാൽസന്താപമകന്ന ഭക്തമാനസത്തിൽ, രാഗദ്വേഷാദിമാലിന്യങ്ങള്, ഒരിക്കലും ഉദിക്കുന്നതേ ഇല്ല. പ്രേമമാകുന്ന രസനയാൽ,ഹൃദയത്തെ ഭഗവദ്പാദമാകുന്ന തേനിൽതന്നെ ഒട്ടിച്ചുവെച്ച ഷഡ്പദംപോലെയാണ് ഭക്തർ.അവരുടെ കുണ്ഡലിനീനാദം ഭ്രമരഗീതംപോലെ സദാ ആ പങ്കജത്തെ ചുറ്റിയിരിക്കുന്നു.ഏതുകഷ്ടപ്പാടിലും കലുങ്ങാതെ,ഏതു പ്രലോഭനത്തിലും കുടുങ്ങാതെ, ഭഗവ ദ്പ്രേമത്തിൽമുഴുകിയിരിക്കുന്നവരാണ് യഥാർത്ഥഭക്തരെന്ന് സർവ്വശാസ്ത്രങ്ങളും നിർണ്ണയിച്ചിരിക്കുന്നു.

നിമിഃ

സർവ്വരേയും മോഹിപ്പിക്കുന്ന മായാസ്വഭാവം എന്ത്.

അന്തരിക്ഷൻഃ

ആദിയിൽ,ഭൂതാത്മാവായി,അതിശക്തമായിരുന്ന ഹരിമാത്രം ഉണ്ടായിരുന്നു.തന്നിലെ മഹാഭൂങ്ങളാല്,ആ ഭൂതാത്മാവ് സർവ്വജീവജാലങ്ങളോട്ടുകൂടിയ പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഭൂതസഞ്ചയം സൃഷ്ടിച്ചു.വൈവിദ്ധ്യമാർന്ന പഞ്ച ഭൂതനിർമ്മിതമായ സർവ്വത്തിലും ആ ആദിശക്തിതന്നെ വസിക്കുന്നു.ഒന്നായതന്നെ ജ്ഞാനേന്ദ്രിയക ർമ്മേ ന്ദ്രിയങ്ങളായ പത്താക്കി അവയിലിരുന്ന് ശബ്ദാദിഗുണവിശേഷങ്ങളെ ശ്രോത്രാദികളാൽഅനുഭവിക്കുന്നതും ആ പരമാത്മാവുതന്നെ.ആത്മദ്യോതിതഗുണങ്ങളാൽവിഷയങ്ങളെ ഭുജിക്കുന്നത് ശരീരമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരി ച്ച് അതിൽആസക്തി ഉണ്ടാവുന്നതും അതിനാൽത്തന്നെ.വാസനാനുസൃതമായ കർമ്മങ്ങൾ, കർമ്മേന്ദ്രിയ ങ്ങളാൽചെയ്യുന്ന ജീവൻസുഖദുഃഖാത്മകമായഅതാത് കർമ്മങ്ങൾക്കുള്ളഫലാനുഭവത്താല്ദേഹമാണ് ആത്മാവെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഭ്രമിച്ച്സംസാരത്തിലുഴലുന്നു.ഈ സംസാരിജീവൻ,സദാ കർമ്മഗതിയനുസരി ച്ച് ജനനമരണചക്രത്തിൽവട്ടം കറങ്ങുന്നു.പ്രലയകാലത്ത് ഭൂതനാശം സംഭവിക്കാറാവുമ്പോൾ,സ്ഥൂലവും സൂക്ഷ്മവുമായ കാര്യത്തെ ആദിയും അന്തവുമറ്റ കാലം അവ്യക്തമായ കാരണത്തിലേക്ക് ശക്തമായി ആക ർഷിക്കുന്നു.അപ്പോൾ,നൂറുവർഷം മഴയില്ലാതം ഭൂമി തപിക്കുന്നു.സൂര്യതേദസ്സവർദ്ധിച്ച് മൂന്നുലോകവും തപി ക്കുന്നു.ആദിശേഷമുഖത്തുനിന്നുയരുന്ന വിഷാഗ്നി ഊർദ്ധ്വശിഖമായി ,വായുവിന്റെ സഹായത്തോടെ, പാതാ ളാദിനാലുദിക്കിലും ദഹിക്കുന്ന അഗ്നിയായി ഉജ്വലിച്ചുയരുന്നു.സംവർത്തകാലത്തെ മേഘപടലം പിന്നീടൊരു നൂറുകൊല്ലം തുമ്പിക്കൈവണ്ണം ഘോരമാരി പെയ്യുന്നു.അതിൽഭൂമി വിലയം പ്രാപിക്കുന്നു. വൈരാജപുരുഷൻ, വിരാട്രൂപം ത്യജിച്ച് ,വിറകുകത്തിത്തീർന്ന അഗ്നിപോലെ സൂക്ഷ്മമായി അവ്യക്തത്തിൽലയിക്കുന്നു. കാറ്റിനാ ൽ,ഗന്ധവാഹിനിയായ ഭൂമി ജലമയിയായിത്തീർന്നശേഷം ,ആ ജലം വീണ്ടും ജ്യോതിസ്സായി മാറി വായുവാ ൽ,രസം ഹരിക്കപ്പെട്ടവളാകുന്നു.ഇരുട്ടിനാൽ,മൂടപ്പെട്ട അഗ്നി വീണ്ടും വായുവിൽവിലയിക്കുന്നു. സ്പർശഗുണ മുള്ള വായു തനിക്കവകാശപ്പെട്ട ആകാശത്തിൽലയിക്കുന്നു.കാലസ്വരൂപഗുണമുള്ള ആകാശം താമസാഹ ങ്കാരത്തിൽലയിക്കുന്നു.ബുദ്ധി ,ഇന്ദ്രിയം,മനസ്സ് ഇവയും ദേവന്മാരോടൊത്ത് അഹങ്കാരതത്വത്തി ൽവില യിക്കുന്നു. അഹങ്കാരം മഹത്തത്ത്വത്തിലും വിലയിക്കുന്നു.പ്രപഞ്ചസൃഷ്ടിസ്ഥിതിസംഹാരഹേതുവായ സത്വാദി ത്രിവർണ്ണാത്മികയായ ഭഗവന്മായ ഇപ്രകാരം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുകയും നിലനിൽകയും ലയിക്കയും ചെയ്യുന്നു.മായ സദാ ഭഗവാനിൽത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു.അവ രണ്ടല്ല,ഒന്നാണ്.ഒന്ന് രണ്ടായും രണ്ട് പലതായും തോന്നുന്ന ഭ്രമ മാണ് മായാസ്വഭാവം.

നിമിഃ

ഈശ്വരപ്രകൃതിയായ മായയെ സ്ഥൂലബുദ്ധികൊണ്ട് തരണം ചെയ്യൽശ്രമകരമാണ്.അതിനുള്ള ഏറ്റവും സുഖകരവും എളുപ്പവുമായ വഴി എന്താണ്.

പ്രബുദ്ധൻഃ

മനുഷ്യർ,ദുഃഖശാന്തിക്കും സുഖം നേടാനുമായി പലകർമ്മം ചെയ്യുന്നു.ദാമ്പത്യം സ്വീകരിക്കുന്നു.എന്നാലവർക്കു ലഭിക്കുന്നത് വിപരീതഫലമാണ്.അവയെല്ലാം ദുഃഖം ജനിപ്പിക്കുന്നവയും അസ്ഥിരവുമാണ്. ധനം,വീട്,ഭാര്യ, മക്കൾ,പശുക്കൾ-എല്ലാം ആത്മനാശം വരുത്തിവെക്കുന്നവയാണ്.ഒരു സദ്ഫലവും തരാത്തവയാണ്. കർമ്മ നിർമ്മിതമാണ് പരലോകവും.അതുകൊണ്ട് ഇഹലോകംപോലെ അതിനുംനാശമുണ്ട്.ഉത്തമവും നിരന്തരവും നിരതിഷയവുമായ സുഖവും ആനന്ദവും ആഗ്രഹിക്കുന്നവർ,സദാ ആഗമങ്ങളിലും ബ്രഹ്മത്തിലും മനസ്സൂന്നി,

ഉപശാന്തരായി വിളങ്ങുന്ന ഗുരുവെ വിനയപൂർവ്വം പ്രാപിക്കണം.ഗുരുതന്നെ ഈശ്വരൻ,പരമാത്മാവ്. ഗുരു തന്നെ ഞാൻ,ജീവാത്മാവ്. ഇപ്രകാരം തന്മയതയോടെ ഭാവിച്ച് ,സേവിച്ച് നിർമ്മായനായി കൃഷ്ണപ്രീതിക്കുള്ള ഭഗവദ്ധർമ്മങ്ങള് ഗുരുവിൽനിന്ന് നേരിട്ടു ഗ്രഹിക്കണം.സമസ്തവസ്തുക്കളിലുമുള്ള മമത ഉപേക്ഷിക്കണം .സജ്ജനസംസർഗ്ഗം,ഭൂതദയ,വണക്കം,മൈത്രി ഇവ ആചാര്യനിൽനിന്നഭ്യസിക്കണം. തപസ്സ്,ആർജ്ജവം, തിതിക്ഷ, ശൌചം,മൌനം,ദ്വന്ദ്വങ്ങളിൽ സമത്വം,സ്വാദ്ധ്യായം,അഹിംസ,ബ്രഹ്മചര്യം,സമസ്തത്തിലും ഈശ്വരനേയും ആത്മാവിനേയും ദർശനം,സന്തോഷം,ഏകാന്തവാസം,ഗൃഹമുപേക്ഷിക്കൽ,മരവുരി ധരിക്കൽ, ഭാഗവതശാസ്ത്രത്തിൽപരമശ്രദ്ധ,അന്യശാസ്ത്രങ്ങളെ നിന്ദിക്കായ്ക,മനോവാക്ശരീരങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം,സത്യം,ശമം,ദമം ഇവ നിത്യവും ശീലിക്കണം.കൃഷ്ണകഥകൾ,കീർത്തനങ്ങൾ,ധ്യാനം,അതിന്നായുള്ള അനുഷ്ഠാനങ്ങളും വേദോക്തകർമ്മങ്ങളും,പ്രിയമായ സകലവും ഭഗവാനിലർപ്പണം ചെയ്യുന്ന മനോഭാവം, ഇതാണ് ഭാഗവതധർമ്മം. സർവ്വം വിഷ്ണു.സർവ്വത്തിലും വിഷ്ണുവിനെ കമ്ട് മൈത്രിയോടെ ജീവിക്കുക.സജ്ജനങ്ങളേയും ഭഗവദ്ഭക്തരേയും ആദരിക്കുക.പരസ്പരം കൃഷ്ണകഥ പറഞ്ഞ് ,തമ്മിൽതമ്മിൽഅന്യൂനരതി,സന്തോഷം,മനോനിവൃത്തി എന്നിവ താനേ വന്നുചേരണം.പാപനാശം വരുത്തുന്ന ഹരിയെ സ്മരിച്ചും അന്യരെക്കൊണ്ട് സ്മരിപ്പിച്ചും വാഴുമ്പോൾ, സദാ സാധനാഭക്തിയാൽ പ്രേമഭക്തി ഉണ്ടാവുന്നു. പുളകമണിയുന്നു, അലൌകികഭാവത്തിൽ കരയുക, ചിരിക്കുക,ആനന്ദിക്കുക,നൃത്തം വെക്കുക,പാടുക,ഈശ്വരലീല പറയുക,അഭിനയിക്കുക,പരമപദം പ്രാപിച്ച് അനുപദം നിർവൃതിയിൽ,മൌനം ഭജിച്ച് ഉല്ലസിക്കുക,ഇതൊക്കെ സംഭവിക്കുന്നു.ഭാഗവതധർമ്മപ്രകാരം ജീവിച്ചാൽഭക്തി കിട്ടും.വിഷ്ണുഭക്തികൊണ്ട് മായയെ നിഷ്പ്രയാസം ഞൊടിയിടകൊണ്ട് ജയിക്കാം,തരണം ചെയ്യാം.

നിമി:

പരമാത്മാവായ നാരായണനെന്ന ബ്രഹ്മവസ്തുവെ കുറിച്ച് ബ്രഹ്മജ്ഞരായ നിങ്ങളിൽനിന്ന് കുടുതലായറിവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.

പിപ്പലായനൻ:

ജഗത്തിന്റെ ഉല്പത്തിസ്ഥിതിലയഹേതുവായും അഹൈതുകമായും ജാഗ്രദ്സ്വപ്നസുഷുപ്തികളോടുചേർന്നും, ചേരാതെയും,ഇന്ദ്രിയദേഹപ്രാണഹൃദയങ്ങളാൽ നിത്യവും അതാതിന്റെ വ്യാപാരം നടത്തുന്നതായും ഇരിക്കുന്ന വസ്തുവാമ് പരമതത്വം.അഗ്നിയെ സ്ഫുലിംഗമെന്നപോലെ അതിനെ പ്രാണനോ മനസ്സിനോ ബുദ്ധിക്കോ മറ്റിന്ദ്രിയങ്ങൾക്കോ പ്രകാശിപ്ിക്കാൻസാദ്ധ്യമല്ല. ശബ്ദബ്രഹ്മവും നേതിനേതി എന്ന് നിഷേധിച്ചിട്ടും അർത്ഥത്താൽകഥിച്ചിട്ടും ബോധിപ്പിക്കാന് ശ്രമിക്കുന്നതേയുള്ളൂ.ആത്മമൂലബ്രഹ്മത്തെ കൂടാതെ നേതി എന്നു നിഷേധം ചെയ്യാൻപോലും സാദ്ധ്യമല്ലായ്കകൊണ്ട്,അതും ഒരു ശ്രമമാകുന്നതേയുള്ളൂ.ആദിയിൽഏകമെന്നും ,പിന്നെ സത്,അസത്,ത്രിഗുണസംഘാതമായത്രിവിത് എന്നും സൂത്രാത്മാവെന്നും ,മഹദഹങ്കാരങ്ങളെന്നും ജീവനെന്നും തത്വജ്ഞന്മാർകീർത്തിച്ചതെല്ലാം കാര്യകാരണഹേതുവായ ബ്രഹ്മം തന്നെയാണ്. ബോധം,പ്രകൃതി, സുഖദുഃഖങ്ങൾ,സമസ്തഭൂതങ്ങളെന്നിങ്ങനെ വിളങ്ങുന്നതും ബ്രഹ്മം. ആത്മാവിന് ജനനമരണങ്ങളില്ല. വൃദ്ധിനാശങ്ങളില്ല.കാലത്തിന്റെ എല്ലാ അവസ്ഥയും അറിഞ്ഞ്, ബോധമാത്രമായി ശോഭിക്കുന്ന അന്തമറ്റ പ്രാണൻപോലെ സത്തായ ബ്രഹ്മം ഇന്ദ്രിയബലത്താല് പലതായി കൽപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.എല്ലാ ജീവജാലത്തിലും ജീവനെ സാദരം അനുഗമിക്കുന്നു,പ്രാണൻ. ഇന്ദ്രിയങ്ങളും അഹങ്കാരവും അന്തരംഗത്തിൽ പൂർണ്ണവിലയം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ,കൂടസ്ഥനായ ഈശ്വരൻഉപാധിഹീനനായി,നമ്മുടെ സ്മൃതിയിൽതെളിയുന്നു.ഇന്ദ്രപദവിയിലുള്ള

ഇച്ഛയിൽ,ഭക്തിവർദ്ധിച്ച് ഗുണകർമ്മജന്യമായ മനോമലം നീങ്ങിയ ശുദ്ധചിത്തത്തിൽ,ആത്മതത്വം അനുഭവപ്പെടുന്നു.ശുദ്ധനേത്രത്തിൽ,സൂര്യപ്രകാശംപോലെ.

നിമി:

ഒരു സംസ്കൃതാത്മാവ് ഈ ജന്മത്തിൽത്തന്നെ പാപം തീർന്ന് നിഷ്കാമകർമ്മപ്രാപ്തി നേടുന്നതെങ്ങനെയാണ്.ആ കർമ്മയോഗത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞാലും.

ആവിഹോത്രൻ:

വേദം കർമ്മത്തെ മൂന്നായി വിഭജിച്ചിട്ടുണ്ട്.കർമ്മം,അകർമ്മം,വികർമ്മം.. വേദവാക്യങ്ങൾലൌകികമല്ല. ഐശ്വര്യമാണ്.വേദം പരോക്ഷവാക്കാണ്.അത് അജ്ഞരെ അനുശാസിക്കാനാണ് .കർമ്മങ്ങൾ,രോഗിക്ക് ഔഷധംപോലെയാണ് ,സംസാരമുക്തിക്കായി അനുശാസിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. സ്വരൂപമറിയാത്ത അജിതേന്ദ്രിയനായ വ്യക്തി വേദോക്തകർമ്മം ചെയ്യാതിരുന്നാൽ,വികർമ്മം കൊണ്ട് അധർമ്മം സംഭവിക്കും. വിഷയാസക്തി കൂടാതെ വേദോക്തകർമ്മം നിശ്ശങ്കം ഈശ്വരാർപ്പണമായി അനുഷ്ഠിച്ചാല്,നിഷ്കാമകർമ്മസിദ്ധി പ്രാപിക്കും. സത്കർമ്മപ്രോത്സാഹനത്തിനാണ് ഫലശ്രുതി.അഹന്താബന്ധമായ ഗ്രന്ഥികൾ മുറിക്കണമെന്നുള്ളവർ തന്ത്രോക്തമായമാർഗ്ഗം കൊണ്ട് നിഷ്കാമപൂജ ചെയ്യുന്നു.ഗുരുവിൽനിന്ന് അനുഗ്രഹം വാങ്ങി, മന്ത്രോപദേശം നേടി,തനിക്കിഷ്ടമായ രൂപത്തെ (വിഗ്രഹം)അനുധ്യാനിച്ച് അർച്ചിക്കണം. .ഇത് ഗുരുവിന്റെ ചിത്രമോ വിഗ്രഹമോ ആയാലും വിരോധമില്ല. ശുദ്ധനായി,ബിംബത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരുന്ന് സ്വശരീരത്തെ പ്രാണായാമാദികളാൽശുചിയാക്കി ,അംഗന്യാസം കൊണ്ട് ദേഹരക്ഷചെയ്ത് അനുദിനം ആരാധിച്ച് ധ്യാനിക്കുക. ഹൃദയത്തിലെ ആരാധനയും ധ്യാനവും മുഖ്യമാണ്.പൂജാസ്ഥലം,പൂജാദ്രവ്യം,വിഗ്രഹം,സ്വശരീരം,മനസ്സ് ഇവ ശുദ്ധമാകണം. ഏകാഗ്രചിത്തത്തോടെ ഹൃദയാദിന്യാസം ചെയ്ത് മൂലമന്ത്രം പതിവായി ജപിച്ച് അർച്ചന ചെയ്യണം.സാംഗോപാംഗം പാർഷദഗണത്തോടെ,അതാതുമൂർത്തികളെ അതാതിന് വിധിച്ച മന്ത്രത്താല് അനുസന്ധാനം ചെയ്യുമം.അർഘ്യം,പാദ്യം,ആചമനം,വസ്ത്രഭൂഷാലങ്കാരം ,ഉത്തമസുഗന്ധാക്ഷമാല്യങ്ങള്, ധൂപം,ദീപം,നൈവേദ്യം ഇവകളാൽ,ശാസ്ത്രാനുസാരം അർച്ചിക്കണം.സ്വയം ഹരിയെന്നു തന്മയീഭാവത്തോടെ ധ്യാനിച്ച് ഹൃത്തിലോ ബിംബത്തിലോ ഹരിയെ ലയിപ്പിച്ച് സമർപ്പിക്കണം. അഗ്നി,സൂര്യൻ,ജലം, അതിഥി, അന്തരംഗം-സർവ്വത്തിലും ഈശ്വരനായപരമാത്മാവിനെത്തന്നെ കണ്ടുയജിക്കുന്ന വ്യക്തിക്ക് സംസാരബന്ധമോചനം ഉറപ്പാണ്.

നിമി:

ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഏതേത് സ്വതന്ത്രജന്മത്താൽഏതേതു കർമ്മങ്ങൾചെയ്തു. ഇപ്പോൾചെയ്യുന്നതെന്ത്. ഇനി എങ്ങനെ ചെയ്യും.

ദ്രമിളൻ:

അനന്തനായ മുകുന്ദന്റെ അനന്തഗുണങ്ങൾ, എണ്ണാൻശ്രമിക്കുന്നത് മണ്ടത്തരമാണ്.ചിരകാലം ശ്രമിച്ചാല്, മൺതരി എണ്ണാം.ഹരിയുടെ ഗുണം എണ്ണിത്തീരലില്ല.തന്നാൽസൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട പഞ്ചഭൂതങ്ങളാൽ,വിരാട് എന്ന വൈരാജപുരം സൃഷ്ടിച്ച്,അതിൽ,തന്റെ തന്നെ അധംകൊണ്ട് പ്രവേശിച്ച് ആദിദേവനായ നാരായണൻ, പുരുഷനെന്നപേരിലറിയപ്പെട്ടു.മുവ്വുലകം ആരുടെ ശരീരത്തിലിരിക്കുന്നുവോ,ആരുടെ ഇന്ദ്രിയങ്ങളാൽ ദേഹികൾക്കെല്ലാം ഇന്ദ്രിയങ്ങളുണ്ടായോ,ഇന്ദ്രിയംകൂടാതെ സ്വഭാവേല ജ്ഞാനരൂപിയായിരിക്കുന്നത് ആരോ,

ആരുടെ പ്രാണനിൽനിന്ന് ദേഹികൾക്ക് വീര്യവും ഓജസ്സും കർമ്മവുമുണ്ടായോ, സത്വാദിഗുണങ്ങളാല് പ്രപഞ്ചം സൃഷ്ടിച്ച് വർത്തിപ്പിച്ച് ലയിപ്പിക്കുന്നത് ആരോ, ആദികാരണവും കർത്താവുമായ ആ ശക്തിയാണ് പുരുഷനെന്നത്. രജോഗുണത്താൽബ്രഹ്മാവായി ലോകം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.സത്വഗുണത്താൽയോഗയോഗേശ്വരനും ബ്രാഹ്മണധർമ്മസേതുവുമായ വിഷ്ണുവായി സംരക്ഷിക്കുന്നു.തമോഗുണത്താല് രുദ്രനായി സർവ്വം സംഹരിച്ച് നശിപ്പിക്കുന്നു.പ്രജകളിലെല്ലാം ആദിപുരുഷന്റെ ഈ സർഗ്ഗസ്ഥിതിലയശക്തി പ്രവർത്തിക്കുന്നു.ധർമ്മന് ദക്ഷപുത്രിയിലുണ്ടായ നരനാരായണന്മാരെന്ന ഇരട്ടകള് അവനാണ്.അജ്ഞർക്ക് നൈഷ്കർമ്മ്യചിഹ്നകർമ്മം ഉപദേശിക്കാനായി ,സ്വയം അനുഷ്ഠിച്ച് മാതൃക കാട്ടാനായിരുന്നു ആ അവതാരം. മഹർഷിസേവിതനായി നാരായണമഹർഷി ഇന്നും ജീവിക്കുന്നു.ഇന്ദ്രനയച്ച കാമദേവനും അപ്സരസ്സുകളും മന്ദമാരുതനും വസന്തഋതുവും ബദര്യാശ്രമത്തിൽപ്രവേശിച്ചു.ആദിദേവൻകരുണാമയനായി ,അതിൽമയങ്ങാതെ ,അവരെ അതിഥികളായി സ്വീകരിച്ചു.നാരായണൻ ലക്ഷ്മീസമാനയായ ഉർവ്വശിയെ സ്വന്തം തുടയിൽനിന്ന് സൃഷ്ടിച്ചപ്പോള്,അപ്സരസ്സുകളെല്ലാം ലജ്ജിതരായി.കാമദേവനുപോലും അവളെ കണ്ട് മോഹം തോന്നി.നാരായണർഷിയുടെ സമരൂപിണി(ആകൃതിയിലും പ്രകൃതിയിലും)യായി സ്വർഗ്ഗഭൂഷണമായ ആ വിഷ്ണുനന്ദിനി പുരൂരവസ്സിന്റെ ഭാര്യയായി.അനേകം രാജവംശങ്ങളുടെ അമ്മയായി. പിന്നീട്,ബ്രഹ്മാവിന് ആത്മജ്ഞാനം ഉപദേശിക്കാന്,ഹംസരൂപത്തിലവതരിച്ചു.ഭുവനക്ഷേമത്തിനായി ദത്താത്രേയനും സനത്കുമാരനുമായി ജനിച്ചു.അതിനുശേഷം ഞങ്ങളുടെ അഛൻ,ഋഷഭനായി അവതരിച്ചു.ഹയഗ്രീവനായി മധുവിനെ വധിച്ച്,മധു ഹരിച്ചുവെട്ട ശ്രുതികളെ വീണ്ടെടുത്തു.മത്സ്യമായി പിറന്ന് സത്യവ്രതനെന്ന മനുവംശത്തെ രക്ഷിച്ചു.ഭൂമിയേയും ഔഷധികളേയും കടലിൽനിന്ന് വീണ്ടെടുക്കാന്,വാമനാവതാരമായി ഹിരണ്യാക്ഷനെ വധിച്ചു. പാലാഴി കടയുമ്പോൾ,കൂർമ്മമായും,ധന്വന്തരിയായും,മോഹിനിയായും അവതരിച്ചു.മുതലവായിലകപ്പെട്ട ഇന്ദ്രദ്യുമ്നനെന്ന രാജാവിനെ ചക്രമായും,വൃത്രവധംകൊണ്ട് ആചാര്യബ്രാഹ്മണവധപാപം പേറിയ ഇന്ദ്രനെ സമുദ്രത്തിലെ ഫേനമായും (നുര)രക്ഷിച്ചു.അസുരന്മാർ തടവിലിട്ട ദേവനാരികളെ മോചിപ്പിച്ചു.നരസിംഹമായി പ്രഹ്ലാദനെ രക്ഷിച്ചു.വാമനനായി ത്രിവിക്രമത്തിൽ,മഹാബലിയിൽനിന്ന് മൂന്നുലോകവും അളന്നെടുത്തു. ഹേഹയകുലം മുടിച്ച ഭാർഗ്ഗവകുലാഗ്നിയായ പരശുരാമനായി 21 വട്ടം ഭൂമിചുറ്റിഭൂമിയെ ക്ഷത്രിയഹീനമാക്കി. രാമനായി സേതുബന്ധനം ചെയ്ത് ലങ്കയെ ഉപരോധിച്ച് രാവണവധം ചെയ്തു.ജന്മാദിരഹിതനായ അച്യുതന്,ധരണീഭാരം തീർക്കാനായി നിർമ്മലമായ യദുവംശത്തിൽ,ഇനി കൃഷ്ണനായി അവതരിക്കും.യോഗ്യതയില്ലാതെ യജ്ഞം ചെയ്യുന്നവരെ അപ്രമേയമായ തന്റെ യുക്തികൊണ്ടും കർമ്മബാഹുല്യം കൊണ്ടും ആ ദിവ്യാവതാരം മോഹിപ്പിക്കും.കലികാലത്ത് ഖഡ്ഗിയായി ഭൂമിയിലെ മുഷ്കരും അധർമ്മികളുമായ ഭരണാധികാരികളെ നശിപ്പിക്കും.എണ്ണാനാവാത്ത കർമ്മങ്ങൾ,ഞാനിത്രയും ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞു.

നിമിഃ

പത്മനാഭനെ അറിഞ്ഞുഭജിക്കാത്തവരായ അശാന്തകാമരും അവിജിതാത്മാക്കളുമായ ജനങ്ങൾക്കെന്തു സംഭവിക്കുന്നു.

ചമസൻഃ

വിരാട്പുരുഷന്റെ മുഖം,കൈ,തുട,പാദം എന്നീ അംഗങ്ങളിൽനിന്ന് സത്വാദിഗുണങ്ങള്, ആശ്രമങ്ങൾ, നാലു വർണ്ണങ്ങൾ,ഇവ ഉണ്ടായി.സ്വന്തം ഉല്പത്തിസ്ഥാനമായ ആദിമൂലത്തെ അറിയാത്തവരും ആദരിക്കാത്തവരും സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായി,അവശരായി,അധഃപതിക്കുന്നു.ഹരിചരിതം കേൾക്കാത്തവർ,അച്യുതനാമം കീർത്തിക്കാത്തവർ,എന്നിവരിലും അപ്രകാരം ജീവിക്കുന്ന സ്ത്രീകളിലും അനുകമ്പതോന്നേണ്ടതാണ്.കാരണം,അവർ

താന്താങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതെന്തെന്നറിയാത്തവരാണ്.ബ്രഹ്മക്ഷത്രവൈശ്യർ,ചതുർവ്വേദകല്പിതങ്ങളായ കർമ്മം പഠിക്കാനും അറിയാനും അവസരം കിട്ടിയവരാണ്.ഈശ്വരപാദത്തിനരികിലെത്തിയിട്ടും സംസാരത്തിൽമോഹിതരാകയാൽ,അവർ കൂടുതല് അനുകമ്പാർഹരാണ്.കർമ്മത്തില് അസമർത്ഥർ.എന്നിട്ടും ഗർവ്വിഷ്ഠരും മൂർഖരും ദുരഭിമാനികളുമായി എല്ലാമറിയാമെന്ന് ഞെളിയുന്ന മൂഢന്മാർ,സ്വർഗ്ഗസുഖം മോഹിച്ച് തേന്പുരട്ടിയ വാക്കും പറഞ്ഞ് ഓരോരോ വൃഥാവാദവുമായി വെറുതെ സമയം കളയുകയാണ്. രജോഗുണപ്രധാനികൾ,ഘോരസങ്കല്പങ്ങളുള്ളവരാണ്.വിഷയഭോഗത്തിലാണ് ആർത്തി,ആസക്തി. പാമ്പിനെപ്പോലെ ക്രോധം, ഡംഭ്,സ്വയം യോഗ്യനായി നടിക്കുന്ന സ്വഭാവം,പാപകർമ്മം ചെയ്യുന്നതില് രസം,ഇങ്ങനെയുള്ളവർ, ശ്രീപതിദാസരെ പരിഹസിക്കുന്നു.സ്ത്രീസുഖം ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠം എന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച് ഗൃഹസ്ഥാശ്രമത്തിലും പുറത്തുമായി നാരീസേവ ചെയ്യുന്നു.പരസ്പരം ആശിസ്സ് നൽകുന്നു.ദക്ഷിണയും അന്നദാനവും ഇല്ലാതെ യജ്ഞം ചെയ്യുന്നു.സ്വന്തം ആഗ്രഹം തീർക്കാൻ,പാപം ചിന്തിക്കാതെ മൃഗങ്ങളെ കൊന്നുതിന്നുന്നു. സമ്പത്ത്,വിദ്യ, ആധിപത്യം, സൌന്ദര്യം,ത്യാഗം,ബന്ധുബലം,കയ്യൂക്ക്,കർമ്മസാമർത്ഥ്യം ഇവകളിൽ,ഗർവ്വ് മൂത്ത് അജ്ഞാനികളായി ഈശ്വരനേയും ഈശ്വരഭക്തരേയും നിന്ദിച്ചുനടക്കുന്നു.സദാ ആകാശംപോലെ സർവ്വജീവജാലത്തിലും അന്തര്യാമിയായി വേദവർണ്ണിതമായിരിക്കുന്ന പ്രേമപ്രഭവമായ സർവ്വാത്മാവിനെ മൂഢജനങ്ങളറിയുന്നില്ല. ഓരോരോ മനോരഥത്തിൽ മുഴുകി അതിനെപ്പറ്റി പറഞ്ഞ് വെറുതെ കാലം കഴിക്കുന്നു. സ്ത്രീസംഗം, മാംസഭക്ഷണം,മദ്യപാനം,ഇതുമൂന്നും കാമം കൊണ്ട് ചെയ്യുന്നവയാണ്. അത് ചെയ്യുന്നവർക്കാണ് വേദാധികാരമില്ലാത്തത്. ലൌകികർക്കു പറയപ്പെട്ട അദ്ധ്വരങ്ങളായ സൌത്രാമണ്യവും ദാമ്പത്യവും മാത്രമേ അവർക്ക് വിധിച്ചിട്ടുള്ളു.മേല്പറഞ്ഞ മൂന്നും ത്യജിക്കുന്നതാണ് ഉത്തമം. ധർമ്മം ധർമ്മഫലമാണ്.അത് കണ്ടമാനം വിനിയോഗിക്കാനോ ക്ഷുദ്രകാര്.യങ്ങൾക്കോ ഉള്ളതല്ല.പ്രത്യക്ഷമായ സ്വാനുഭൂതി,വിവേകം,പ്രശാന്തി ഇവ കിട്ടുന്ന വഴിക്ക് വിത്തം ചെലവാക്കുന്നത് ഉത്തമം.ശരീരത്തിന് മരണം സുനിശ്ചിതമാണ്.അതിനാൽ,വേദം വിധിക്കുന്നു:

1.മദ്യം മണത്തോളൂ.കുടിക്കരുത്.

2.സ്ത്രീസംഗം പുത്രലാഭത്തിനായി ചെയ്തോളൂ.വെറും രതിസുഖത്തിനായി ചെയ്യരുത്

3.മൃഗഹിംസ ഒരിക്കലും ചെയ്യരുത്

വേദവിധി ശുദ്ധമായ സ്വധർമ്മമാണ്.സത്കർമ്മം ഉപേക്ഷിച്ച് സത്തുക്കളെന്നു നടിച്ച് ഗർവ്വിഷ്ഠരായി ഇതാണ് ശരി എന്നു വാദിച്ച് ഹിംസ ചെയ്യുന്നവരെ മരണശേഷം പ്രാണിജാലം ഭക്ഷിക്കുന്നു.തന്റെ ദേഹത്തിലും സർവ്വദേഹത്തിലുമുള്ള ഹരിയെ ദ്വേഷിക്കുന്നവർ,ശവതുല്യമായ ശരീരത്തിൽബന്ധിച്ച ശരീരകാമത്താ ൽ,അധഃതിക്കുന്നു.മറ്റുചിലർ,മൂഢഭാവം തരണം ചെയ്തു,ത്രൈവർഗ്ഗികന്മാരായി,എന്നാലും ആത്മജ്ഞാനത്തിന് ശ്രമിക്കുന്നില്ല. കൈവല്യം നേടിയിട്ടില്ല.അവർ ആത്മദ്രോഹികളാണ്.ശാന്തരും കർമ്മത്തില് അജ്ഞരും ജ്ഞാനാഭിമാനികളുമായി കാലാകാലത്തിൽ വേണ്ടതുചെയ്യാതെ കാലത്താൽമനോരഥം തളർന്നവരായി കാണുന്നു.ഹരിയെ ചിന്തിക്കാത്തവർ മറ്റെല്ലാം ത്യജിച്ച് അജ്ഞാനതമസ്സില് പതിക്കേണ്ടിവരുന്നു.

നിമി:

ഏതുവർണ്ണരൂപത്തിൽ,ഏതുകാലത്ത് ഏതുനാമത്തില് ഭഗവാന് മര്ത്ത്യരാല് കീര്ത്തനീയനാണ്. ഏതുവിധം പൂജനീയനാണ്.

കരഭാജനൻ:

കൃത,ത്രേതാ,ദ്വാപര,കലിയുഗങ്ങളിൽ നിറം,രൂപം,നാമമെന്നീ ഗുണങ്ങൾ മാറ്റിമാറ്റി വിവിധപൂജാവിധികളാല് പ്രീതനായി ഭഗവാനവതരിക്കുന്നു.കൃതയുഗത്തിൽ ശുക്ലവർണ്ണം,ചതുർഭുജം,പൂണൂൽ, ജപമാല,വൽക്കലം, ദണ്ഡം, കമണ്ഡലു,ജട,കൃഷ്ണാജിനം ഇവ ധരിച്ചായിരുന്നു അവതാരം.മനുഷ്യരെല്ലാം ശാന്തരും നിർവൈരരും ദുഃഖഹീനരും സ്നേഹിക്കുന്നവരും സമദൃക്കുകളുമായിരുന്നു.തപസ്സും ദമവും ശമവും കൊണ്ടാണ് അവരീശ്വരനെ നമിച്ചിരുന്നത്.അന്നത്തെ ഭഗവന്നാമങ്ങൾ, ഹംസൻ,സുപർണ്ണൻ,ധർമ്മന്,വൈകുണ്ഠൻ,യോഗേശ്വരൻ, ഈശ്വരൻ,പുരുഷൻ,അമലൻ,അവ്യക്തൻ,പരമാർത്ഥം ഇവയായിരുന്നു.
ത്രേതായുഗത്തിൽ,.നാലുകൈകളോടും വേദത്രയത്തിൽവർണ്ണിക്കപ്പെട്ട രൂപത്തോടും സ്രുക്ക്,സ്രുവം മുതലായ ചിഹ്നങ്ങളോടും പീതനിറമുള്ള കേശത്തോടും,അരുണനിറമായും അവതരിച്ചു. സർവ്വധർമ്മസ്വരൂപനായ ഹരിയെ ആരാധിച്ചിരുന്ന ജനങ്ങൾ,ധർമ്മിഷ്ഠരും ആഗമങ്ങൾപഠിക്കുന്നവരും വേദവിധിയനുസരിച്ച് കർമ്മങ്ങള് തെറ്റാതെ അനുസരിക്കുന്നവരും ആയിരുന്നു.ഉരുഗായൻ,ശ്രീകൃഷ്ണൻ, പൃശ്നിഗർഭൻ,യജ്ഞൻ,ഉരുക്രമൻ, ജയന്തൻ,ശ്രീവൃഷാകപി ,സർവ്വദേവനെന്നിവയായിരുന്നു അന്നത്തെ നാമങ്ങള്.. ദ്വാപരയുഗത്തിൽ, ശ്യാമളവർണ്ണം ,പീതാംബരം,ശ്രീവത്യകൌസ്തുഭാദി സർവ്വലക്ഷണശോഭ, തന്ത്രവിധിയനുസരിച്ച സ്തുതികൾക്കായിരുന്നു പ്രാമുഖ്യം.അർച്ചനം,വേദം,തന്ത്രം എന്നിവയാലർച്ചിക്കപ്പെട്ടു. വാസുദേവ,സങ്കർഷണ,പ്രദ്യുമ്ന, അനിരുദ്ധ, നാരായണർഷി,സർവ്വഭൂതാത്മാ,ജഗദീശ്വരനെന്നിവ നാമങ്ങൾ. കൃഷ്ണനിറത്താലും കാന്തിയാലും അകൃഷ്ണനായും അംഗോപാംഗം അസ്ത്രപരിഷദൌഘത്തോടെയുള്ള ഭഗവാനെ സുമേധസ്സുകളായ മനുഷ്യരാണ് സങ്കീർത്തനം,യാഗം ഇവകളാൽ കീർത്തിച്ചിരുന്നത്. യുഗോചിതനാമങ്ങളാൽ,യുഗോചിതരൂപങ്ങളാൽ, അതാതുയുഗത്തിലെ മനുഷ്യർഭഗവാനെ സ്തുതിക്കുന്നു. കലിയുഗത്തിൽ,സങ്കീർത്തനം ഒന്നുകൊണ്ടുമാത്രം സമസ്താഭീഷ്ടങ്ങളും സാധിക്കുന്നു.അതുകൊണ്ട്,കലിയുഗത്തെ ഗുണജ്ഞരായ മഹാത്മാക്കൾ,ബഹുമാനിക്കുന്നു.

ഭവസാഗരത്തിൽ ഭ്രമിക്കുന്ന ദേഹികൾക്ക് ഭൂമിയില് സങ്കീർത്തനരൂപമായ സംഗീതത്തേക്കാ ള്,ശ്രേഷ്ഠമായി യാതൊന്നും കിട്ടേണ്ടതായില്ല.ഇതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉത്കൃഷ്ടമായ സാന്തി പ്രാപിക്കും. സംസാരം ഇല്ലാതായിത്തീരും.കൃതയുഗത്തിൽ ജനിച്ചവർ,കലിയുഗത്തിൽജനിക്കാന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അച്യുതനിൽ, ദൃഢഭക്തിയുള്ളവർ, കലിയുഗത്തിൽ ജനിക്കാന് ഭാഗ്യം സിദ്ധിച്ചവരാണ്.അക്കാലത്ത് സ്ഥലമാഹാത്മ്യത്താൽ,കൃതമാല,താമ്രപർണ്ണി ,പയസ്വിനി മുതലായ ദ്രാവിഡദേശത്തെ നദികളുടെ തീരത്ത് ഹരിഭക്തന്മാര് ഒട്ടേറെ ജനിക്കും. വർദ്ധിച്ച പുണ്യം ഉള്ള കാവേരിനദി, പടിഞ്ഞാട്ടൊഴുകുന്ന മഹാനദികളെന്നിവയുടെ ജലം സ്പർശിക്കാനിടയായവരും കുടിച്ചവരുമായ സർവ്വജനങ്ങളും പരിശുദ്ധമാനസരായി വിഷ്ണുഭക്തരായി ഭവിക്കും.മനുഷ്യർക്ക് ദേവപിതൃഭൂതഗണങ്ങളോടുള്ള ഋണങ്ങളൊന്നും തന്നെ ഹരിഭക്തർക്ക് വീട്ടാനില്ല. അതിഥികൾക്കും ഹരിഭക്തന് കിങ്കരനല്ല. ശുദ്ധമതിയായ ഹരിഭക്തൻ,സമസ്തം ത്യജിച്ച് സർവ്വാത്മഭാവത്തോടെ ശരണ്യനായ ശ്രീവിഷ്ണുഭഗവാനെ മാത്രം സമാശ്രയിക്കുന്നു.അന്യഭാവം വിട്ട് തന്റെ പാദമൂലം മാത്രം സേവിക്കുന്ന ഭക്തർക്ക് വല്ലമട്ടിലും വല്ലകർമ്മദോഷവും സംഭവിച്ചാൽപോലും മല്ലാരിയായ ഭഗവാൻ,അവരുടെ അന്തരംഗത്തിലിരുന്നുകൊണ്ട് ആ ദോഷത്തെ സ്വയം തീർത്തുകൊടുക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരം മിഥിലാരാജാവായ നിമി,ഋഷഭന്റേയും ജയന്തിയുടേയും പുത്രന്മാരായ ആ സിദ്ധയോഗികളി ൽനിന്ന് ഭാഗവതധർമ്മോപദേശം സ്വീകരിച്ചു.അവിടെവെച്ച് നവയോഗികൾ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. നിമിയും ഭാഗവതധർമ്മപരായണനായി കർമ്മാനുഷ്ഠാനം ചെയ്ത് പരമഗതി പൂകി. ഈ കഥ വസുദേവനും ദേവകിക്കും ദേവമുനിയായ നാരദൻ പറഞ്ഞുകൊടുത്തു. (നിമി കഥ കേട്ട നൈമിശാരണ്യമെന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ചാണ് പിന്നീട് ശുകർഷി ഭാഗവതം ആഖ്യാനം ചെയ്തത്.)

ഭാഗവതം ആറാം സ്കന്ധത്തിലാണ് പ്രസിദ്ധമായ നാരായണകവചം.ഭാഗവതം ആറാംസ്കന്ധം അജാമിള കഥയോടെ ആരംഭിക്കുന്നു.

ഭാഗവതധർമ്മത്തെ അറിഞ്ഞവർ,12 പേരാണ്. ബ്രഹ്മദേവൻ,നാരദൻ,സനത്കുമാരൻ,ശിവൻ,മഹാബലി, മനു,കപിലൻ,പ്രഹ്ലാദൻ,ജനകൻ,ഭീഷ്മൻ,യമൻ,ശുകമുനി.

ശ്രീകൃഷ്ണപാദപത്മമധുവാസ്വദിച്ചവ-

നാകൃഷ്ടനാകാ പിന്നെ വിഷയഭോഗങ്ങളിൽ.

അഗസ്ത്യൻ മലയപർവ്വതത്തിലിരുന്ന്കൊണ്ടുപറഞ്ഞ ഗൂഢമായ അജാമിള മോക്ഷകഥയാണ് ശുകമുനി പരീക്ഷിത്തിന് പറഞ്ഞുകൊടുക്കുന്നത്. പ്രാചീന ബർഹിസ്സിന്റെ പത്തുമക്കൾപ്രചേതസ്സുകൾ, പശ്ചിമസാഗരതീരത്തെ സരസ്സിൽ (ഗുരുവായൂരിലെ രുദ്രതീർത്ഥം)മുങ്ങിക്കിടന്ന് വിഷ്ണുവിനെ തപം ചെയ്തു. തപസ്സുകഴിഞ്ഞ് പുറത്തുവന്ന അവർഎങ്ങും കാടുമൂടിയത്കണ്ടു.വൃക്ഷങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാൻതുടങ്ങി. ചന്ദ്രൻ അതിനെ തടഞ്ഞു. വൃക്ഷം നശിപ്പിച്ചാൽആ ര്ക്കും അന്നമില്ലാതാവും എന്ന് പറഞ്ഞുമനസ്സിലാക്കി.സംരക്ഷിക്കുന്നവരാണ് ബന്ധുക്കൾ. കുട്ടികൾക്ക് മാതാപിതാക്കളും,കണ്ണിന് കൺപോളയും,സ്ത്രീക്ക് ഭർത്താവും,സന്യാസിക്ക് ഗൃഹസ്ഥനും അജ്ഞർക്ക് പണ്ഡിതരും ബന്ധുക്കളാണ്. എല്ലാ ചരാചരങ്ങളിലും വിഷ്ണുവാണുള്ളത്. വൃക്ഷപുത്രിയായ മരീചയെ സർവ്വമംഗളത്തിനായി ദക്ഷിണയായി നൽകി. അവളിൽദക്ഷനെന്ന പുത്രനുണ്ടായി. ഇന്ന് ഭൂമിയിലുള്ള എല്ലാവരും ദക്ഷപ്രജാപതിയുടെ വംശജരാണ്. ദക്ഷൻചിത്തംകൊണ്ടും രേതസ്സുകൊണ്ടും സൃഷ്ടിച്ചു. ആദ്യം മനസ്സുകൊണ്ട് നഭസ്സിലും ഭൂമിയിലും സഞ്ചരിക്കുന്ന ദേവദൈത്യമാനവരെ സൃഷ്ടിച്ചു. അഘമർഷണ തീർത്ഥസ്നാനം ചെയ്ത് ഹംസഗുഹ്യമന്ത്രത്താൽഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചു. ചിദാനന്ദമായി ചേതസ്സിൽവർത്തിക്കുന്നവന് നമസ്കാരം. ഒമ്പതുവിധം,മൂന്നുമട്ടിൽ, (27 തരം) സ്വശക്തിയാൽമറക്കപ്പെട്ട്,ഹൃദയാന്തർഭാഗത്ത് നിശ്ചലമായിരിക്കുന്ന ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവ് ,അരണിയിലുള്ള അഗ്നിയെ പഞ്ചദശീസാരമന്ത്രത്താൽപ്രകാശിപ്പിക്കുംപോലെ,ശുദ്ധബുദ്ധിയാൽ,വിദ്വാന്മാർ തന്നിൽത്തന്നെ ഉജ്വലിപ്പിക്കുന്ന തേജസ്സാണ്. ആ മോക്ഷസുഖാനുഭൂതിയായ വിഷ്ണുപ്രസാദം എനിക്കുണ്ടാവട്ടെ. സർവ്വസങ്കൽപ്പവും സത്യമായി,ലോകകല്യാണമിച്ഛിച്ചു പ്രാർത്ഥിക്കയാൽ,ഗരുഡാരൂഢനായി ഭഗവാൻപ്രത്യക്ഷമായി. ധ്യാനമാണ് എന്റെ ഹൃദയം. മന്ത്രമാണെന്റെ ശരീരം. ക്രിയ സ്വരൂപം. മാനസം ധർമ്മം. യജ്ഞഭുക്കുകളായ ദേവന്മാർപ്രാണങ്ങൾ. എന്ന് വിഷ്ണു ഉപദേശിച്ചു. പഞ്ചജനനെന്ന പ്രജാപതിയുടെ പുത്രി അസിക്നിയെ വിവാഹം കഴിക്കാനും പ്രജാവൃദ്ധിവരുത്താനും പറഞ്ഞു. അങ്ങനെയാണ് ഹര്യശ്വന്മാരുടെ ജനനം. പശ്ടിമസമുദ്രതീരത്തെ (സിന്ധുസാഗരം)നാരായണസരസ്തീർത്ഥത്തില് അവർതപം ചെയ്തു. ഏകധർമ്മാചാരതൽപ്പരരായ അവരോട്, ഏകപുരുഷരാഷ്ട്രം ബ്രഹ്മാണ്ഡമാണ്, അതുകൊണ്ട് സംസാരം സ്വീകരിക്കരുതെന്ന ഏകാന്തികഭക്തി നാരദനുപദേശിച്ചു. അപ്പോൾദക്ഷൻപാഞ്ചജന്യയിൽശബളാശ്വന്മാരെ ജനിപ്പിച്ചു. അവരും ,

ഓം നമോ നാരായണായ പുരുഷായ മഹാത്മനേ

വിശുദ്ധസത്വധിഷ്ണായ മഹാഹംസായധീമഹി

എന്ന് ജലവും കാറ്റും പോലുമശിക്കാതെ തപം ചെയ്തു. അവരേയും നാരദൻസന്യാസവൃത്തരാക്കി .പിന്നീട് അറുപത് പുത്രിമാരെ ദക്ഷൻജനിപ്പിച്ചു. 27 പേരെ ചന്ദ്രനും,13 പേരെ കശ്യപനും,2 പേരെ ഭൃതനും,2 പേരെ അംഗിരസ്സും,2 പേരെ കൃശാശ്വനും 4 പേരെ താർക്ഷ്യനും 10 പേരെ ധർമ്മനും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തു.



അഷ്ടവസുക്കൾ

1 ദ്രോണൻ. അഭിമതിയിൽ ഹർഷൻഷഭീ,ശോകൻ.

2 പ്രാണൻ ഊർജ്ജസ്വതിയിൽ സഹ,ആയുസ്സ്,പുരോജവൻ

3 ധ്രുവൻ ധരണിയിൽ പുരാഭിമാനികൾ

4.അര്ക്കൻ വാസനയിൽതർഷാദ്യർ

5.അഗ്നി വസോർദ്ധാരയിൽ സ്കന്ദനും ദ്രവിണനും. സ്കന്ദന് വിശാഖാദികൾ

6.ദോഷന് ശർവ്വരിയിൽശിംശുമാരൻ

7.വസുവിന് അംഗീരസിയിൽവിശ്വകർമ്മാവ്.വിശ്വകർമ്മാവിന് ചാക്ഷുഷന്,ചാക്ഷുഷന് വിശ്വേസാദ്ധ്യർ

8.വിഭാവസുവിന് ഉഷയിൽ ആതപൻ,രോചിഷൻ,വ്യുഷ്ടന്. ആതപപുത്രനായി പഞ്ചയാമൻ.

ഭൂതന് രണ്ടുപത്നിമാരുള്ളതിൽ സരൂപയിലാണ് 11 രുദ്രന്മാരുടെ ജനനം.(വാമൻ,രൈവതൻ,വൃഷാകപി, ഭീമൻ,ഉഗ്രൻ,അഹിർബുധ്ന്യൻ,അജൻ,ഭവൻ,ബഹുരൂപൻ,മഹാൻ).മറ്റേ പത്നിയിൽഭൂതവിനായകന്മാരും ജനിച്ചു. അംഗിരസ്സിന് സ്വധയിൽപിതൃക്കളുണ്ടായി. സതിയിൽഅഥർവ്വനും അംഗിരസ്സും ജനിച്ചു. കൃശാശ്വന് അർച്ചിസ്സില് ധൂമ്രകേശനും ധിഷണയിൽ വയുനൻ,ദേവലൻ,മനു,വേദശിരസ്സ് എന്നിവരും ഉണ്ടായി. കശ്യപന് 13 ഭാര്യമാരിലായി പക്ഷികളും(പതംഗി)അപ്സരസ്സുകളും(മുനി)ഗരുഡനും അരുണനും (വിനത) കഴുകനും (താമ്ര)നാഗങ്ങളും(കദ്രു)അനുശലഭങ്ങളും(യാമിനി) തിമിംഗലങ്ങളും(തിമി) ശ്വപദങ്ങളും(സരമ) ഇരട്ടക്കുളമ്പുള്ളവയും(സുരഭി) ജനിച്ചു. ഇവകൂടാതെ ഇളയിൽവൃക്ഷങ്ങളും,അദിതിയിൽ12 ആദിത്യന്മാരും, മനുവിൽ61 പുത്രന്മാരും,കാഷ്ഠയിൽഒറ്റക്കുളമ്പുള്ള അശ്വാദികളും സുരസയിൽരാക്ഷസരും അരിഷ്ടയി ൽഗ ന്ധർവ്വന്മാരും ക്രോധവശയില് തേൾമുതലായവയും ഉഗ്രവിഷമുള്ള സർപ്പങ്ങളും ജനിച്ചു. പുലോമയി ൽകാല കേയരെന്നപേരില് നിവാതകവചന്മാരായ 60000 പേരും ഉണ്ടായി.

ആദിതേയർ:

1വിവസ്വാൻ.സംജ്ഞയിൽശ്രാദ്ധദേവമനു,യമൻ,യമുന,നാസത്യ ർ.ഛായയിൽശനി,സാവർണ്ണി,തപതി.(സംവരണനിൽതപതിക്ക് കുരു -കുരുവംശം-ഉണ്ടായി)
2.ആര്യമാവിന് മാതൃകയിൽഭൂതഭാവിജ്ഞാനമുള്ള ബ്രഹ്മദേവൻ. അതിൽനിന്ന് സവിശേഷമായ സാരജാതി.
3ത്വഷ്ടാവിന് രചനയിൽവിശ്വരൂപനും സന്നിവേശനും
4പൂഷാ
5സവിതാവ് .
6.ഉരുക്രമനെന്ന വാമനൻ,
7.ധാതാ
8.വിധാതാ
9.മിത്രൻ
10.വരുണൻ 11. ശക്രൻ(ഇന്ദ്രൻ) 12 ഭഗൻ

ത്വഷ്ടാവിന്റെ പുത്രനായ വിശ്വരൂപനെ ഇന്ദ്രൻഗുരുവായി സ്വീകരിച്ചു.അദ്ദേഹമാണ് ഇന്ദ്രന് നാരായണ കവ ചം ഉപദേശിച്ചത്. ഇപ്രകാരം സകലചരാചരവും ഒററമൂലവശമാണ്,പരസ്പരം ഗുരുസ്ഥാനീയരും. ദേവന്മാ രുടെ അധിപതിയായ ഇന്ദ്രൻ, ആചാര്യനായി വിശ്വരൂപനെന്ന ശില്പിപുത്രനെ സ്വീകരിച്ചതും ഈ വൃത്രാസു രനിൽനിന്ന് നാരായണകവചം പഠിച്ച് അസുരവംശത്തെ നശിപ്പിച്ചതും ഭാഗവതത്തിലെ പ്രസിദ്ധ കഥയാ ണ്.

നാരായണകവചം

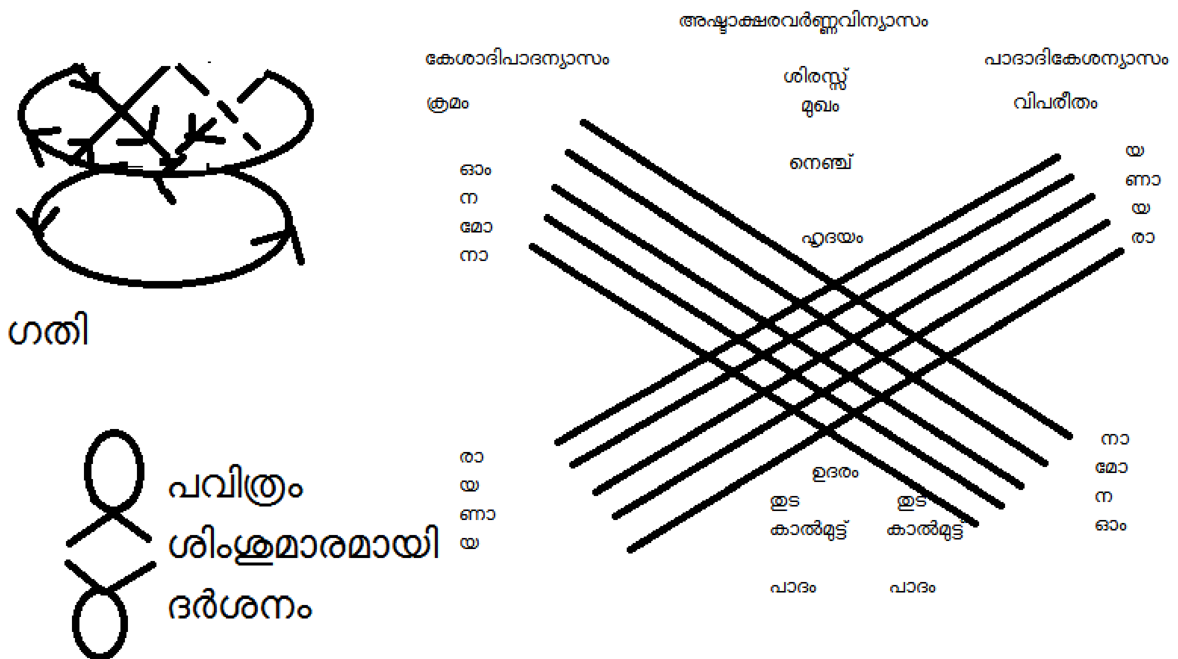
1.ശരീരശുദ്ധി വരുത്തിയശേഷം ആചമിക്കുക

2.അനങ്ങാതെ വടക്കോട്ട് അഭിമുഖമായിരുന്ന് മൌനമായി അഷ്ടാക്ഷര,ദ്വാദശാക്ഷരമന്ത്രങ്ങൾമാനസജപം ചെയ്യുക.(അംഗകരന്യാസങ്ങളോടെ)

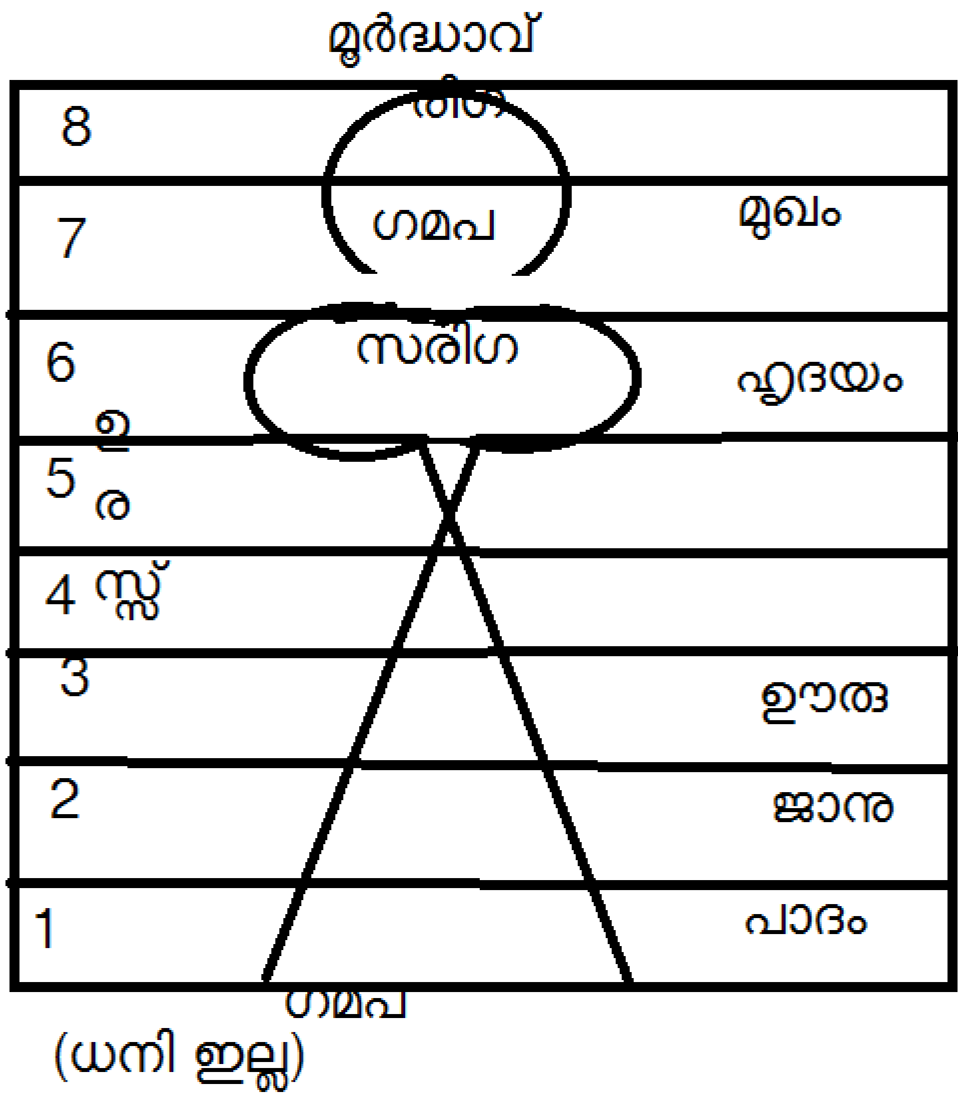
3. അണിവിരലിൽപവിത്രം ധരിക്കണം. ഗണേശനും നാരായണനും നമസ്കാരം ചെയ്യുമം

4.നാരായണദേവതായുക്തമായ നാരായണകവചം ജപിക്കുക.

ആദ്യം അംഗന്യാസം◌ഃ



8 അംഗങ്ങളിൽക്രമമായോ വിപരീതമോയോ ഓം നമോ നാരായണായ എന്ന അഷ്ടാക്ഷരങ്ങളിലെ വർണ്ണങ്ങള് വിന്യസിക്കുക.



പാദം- ഓം

കാൽമുട്ട്- ന

തുട-മോ

ഉദരം-നാ

ഹൃദയം-രാ

നെഞ്ച്-യ

മുഖം ണാ

ശിരസ്സ്-യ

ഇത് പാദാദികേശക്രമം.

1.ഓം .ഓം നമഃപാദയോഃ വലത്തുകയ്യിന്റെ തള്ളവിരലും ചൂണ്ടുവിരലും ചേർത്ത് രണ്ടുപാദവും തൊടുക. ഗമപ.

2.ഓം നം നമഃജാനുനോഃമുദ്ര ഗമപ തന്നെ. രണ്ടുകാൽമുട്ടും തൊടുക)

3.ഓം നംനമഃഊർവ്വോഃ(മുദ്ര ഗമപ) രണ്ടുതുടയും തൊടുക

4.ഓം രാംനമഃഹൃദിഃ നടുവിലെ 3 വിരൽ-സരിഗ ഹൃദയത്തിൽതൊടുക

5.ഓം യം നമഃഉരസിഃ മുദ്ര സരിഗ നടുവിരൽ.നെഞ്ചിൽതൊടുക

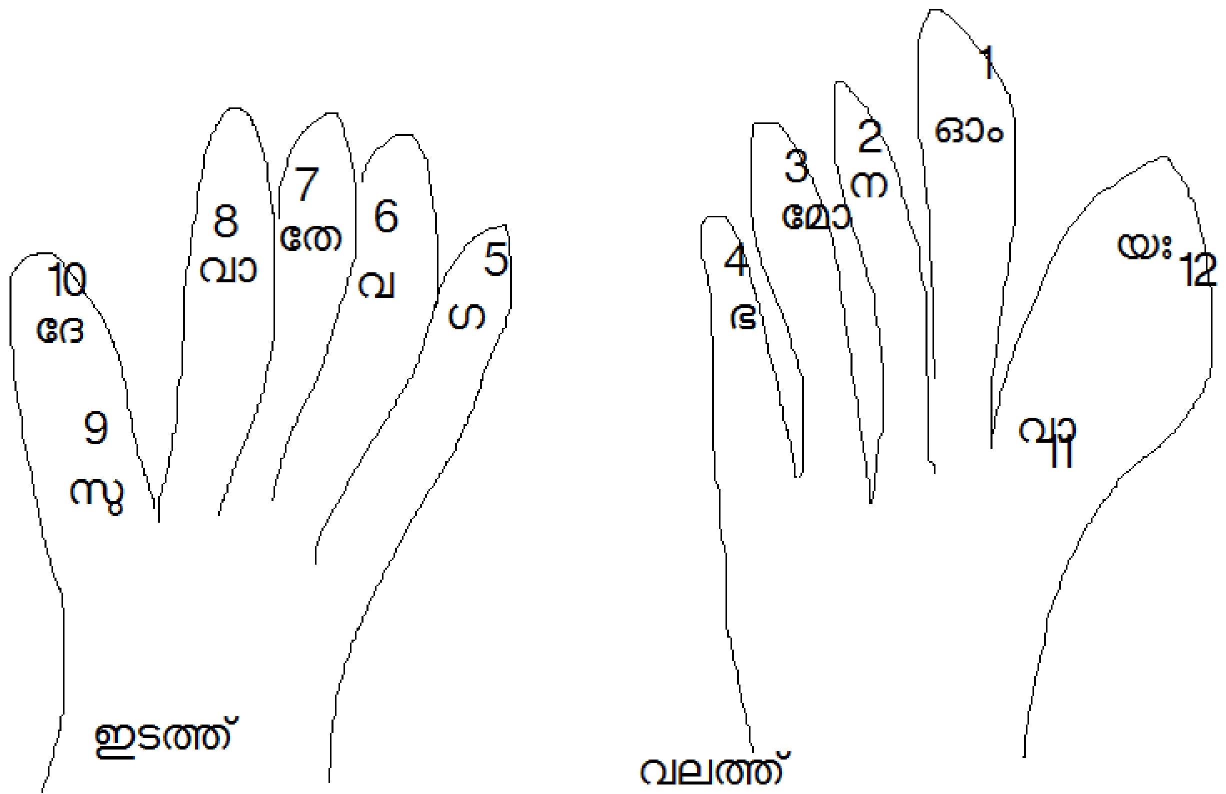
6.ഓം ണാം നമഃമുഖേ. ഗമപ. മുഖം തൊടുക

7.ഓം യം നമഃശിരസി.

രിഗ (ഋക) ചൂണ്ടുവിരലും നടുവിരലും ചേർത്ത് മൂർദ്ധാവിൽതൊടുക.

ദ്വാദശാക്ഷരമന്ത്രത്താൽകരന്യാസം.

ഓംനംനമഃദക്ഷിണതർജന്യാം	വലതുതളളവിരൽ,ചൂണ്ടുവിരൽ	ഗമപ
ഓം നം നമഃദക്ഷിണമദ്ധ്യമായാം	വലതുതളളവിരൽ,നടുവിരൽ	രിമപ
ഓംമാം നമഃദക്ഷിണാനാമികായാം	വലതുതളളവിരല്,മോതിരവിരൽ	സമപ
ഓംഭംനമഃദക്ഷിണകനിഷ്ഠികായാം	വലതുതളളവിരൽ,ചെറുവിരൽമുകളിലെ വര	മപനി
ഓംഗംനമഃവാമകനിഷ്ഠികായാം	ഇടത്തുതളളവിരൽ,ചെറുവിരൽനടുവിലെ വര	മപനി
ഓം വം നമഃവാമാനാമികായാം	ഇടത്തുതളളവിരൽ,മോതിരവിരൽ	സമപ
ഓംതേംനമഃവാമമദ്ധ്യമായാം	ഇടത്തുതളളവിരൽ,നടുവിരൽ	രിമപ
ഓംവാംനമഃവാമതർജന്യാം	ഇടത്തുതളളവിരൽ,ചൂണ്ടുവിരൽ	ഗമപ
ഓംസുംനമഃദക്ഷിണാംഗുഷ്ഠോർധ്വപർവ്വണി	വലതുകയ്യുടെനാലുവിരൽ,തളളവിരലിന്റെ മുകൾഭാഗം,	സരിഗപധനി
ഓംദേംനമഃദക്ഷിണാംഗുഷ്ഠധപർവ്വണി	വലതുകയ്യുടെനാലുവിരൽ,തളളവിരലിന്റെ കീഴ്ഭാഗം	സരിഗമധനി
ഓംവാംനമഃവാമാംഗുഷ്ഠോർധ്വപർവ്വണി	ഇടതുകയ്യുടെ നാലുവിരൽ,തളളവിരലിന്റെ മുകൾഭാഗം,	സരിഗപധനി
ഓംയംനമഃവാമാംഗുഷ്ഠാധപർവ്വണി	ഇടതുകയ്യുടെ നാലുവിരൽ, തളളവിരലിന്റെ കീഴ്ഭാഗം	സരിഗമധനി



ഷഡാക്ഷരന്യാസം (ഓം വിഷ്ണവേ നമഃ)

ഓം ഓം നമഃഹൃദയേ നടുവിലെ 3 വിരലുകൊണ്ട് ഹൃദയം തൊടുന്നു. സരിഗ

ഓം വിംനമഃമൂർദ്ധ്നി ചൂണ്ടുവിരലും നടുവിരലും കൊണ്ട് രിഗ

ഓം ഷ് നമഃ ഭ്രുവോർമദ്ധ്യേ. ചൂണ്ടുവിരലും നടുവിരലും കൊണ്ട് രിഗ

ഓംണംനമഃശിഖായാം(തളളവിരൽതലമുടിയില്) മപ

ഓംവേം നമഃസർവ്വസന്ധിഷു. നടുവിലെ 3 വിരലുകൊണ്ട്കഴുത്ത്,കൈമുട്ട്,കാൽമുട്ട്. സരിഗ

ഓംമഃഅസ്ത്രായഫട് പ്രാച്യാം. (കിഴക്കോട്ട് വിരൽഞൊടിക്കുക)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട്ആഗ്നേയ്യാം(തെക്കുകിഴക്ക്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട്ദക്ഷിണസ്യാം(തെക്ക്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട്നൈരൃത്യേ(തെക്കുപടിഞ്ഞാറ്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട്പ്രതീച്യാം(പടിഞ്ഞാറ്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട് വായവ്യേ(വടക്കുപടിഞ്ഞാറ്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട് ഉദീച്യാം(വടക്ക്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട് ഐശ്യാന്യാം(വടക്കുകിഴക്ക്)

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട് ഊർദ്ധ്വായാം(മുകളിലേക്ക്0

ഓംമഃ അസ്ത്രായഫട് അധരായാം(താഴേക്ക്)

ഇങ്ങനെ ന്യസിച്ച് ദിഗ്ബന്ധം ചെയ്ത് ശ്രീഭഗവാനെ ഉപാസിച്ചാൽഒരാള്ക്കുണ്ടുഫലം. ഫലം:ഃ സർവ്വജ്ഞനായി മന്ത്രമയമായി ഭവിക്കുന്നു എന്നും ധ്യാനിക്കണം.വിഷ്ണു എന്നും ധ്യേയനാണ്. ഷഡ്ഗുണപരിപൂർണ്ണനാണ്.വിദ്യ,തേജസ്സ്,തപസ്സ് എന്നിവയാണ് ഭഗവദ്സ്വരൂപം.അങ്ങനെയുളളഭഗവാനെ ഉപാസിച്ചാൽ,സ്വയം മന്ത്രമയനായി തന്മയീഭവിച്ച് നരനാരായണരൂപമായിത്തീരുന്നു.

ശിംശുമാരരൂപമാണ് ഏറ്റവും പഴയ വിഷ്ണുധ്യാനരൂപം.ഇത് വിരാട്പുരുഷന്റെ ധ്യാനരൂപമാണ്. പരമാത്മാവായ വിരാട്പുരുഷന്റെ ശേഷിരൂപം,സ്വരാട്പുരുഷനായ ജീവാത്മാവിന്റെ (ധ്യാനിക്കുന്ന മനുഷ്യന്റെ) ശേഷരൂപം എന്നിവ ചേർന്ന ഋഷഭ രൂപമായി (ഋകാരം രണ്ടെണ്ണം തിരിച്ചിട്ട്)ഏകമായി ധ്യാനിക്കുന്നു. കോസ്മിക് വിരാട്പുരുഷനും ഭൂമിയിലെ ജീവാത്മസ്വരാട്പുരുഷനും ഏകീഭവിച്ച രൂപമാണ് അത്.ജ്യോതിഷപുരുഷനും വാസ്തുപുരുഷനും സംയോഗിച്ചരൂപമാണ്.



രണ്ട് സർപ്പമിഥുനങ്ങളുടെ കുണ്ഡലീരൂപം-ഋകാരം ഋഷഭചിഹ്നം.

ധ്രുവനെ പുഛാഗ്രത്തിലാണ് കാണുക.ത്രിമൂർത്തിനക്ഷത്രങ്ങളെ പുഛത്തിലും,ധാതാ,വിധാതാ എന്ന രണ്ടു നക്ഷത്രങ്ങളെ പുഛമൂലത്തിലും, സപ്ത ർഷികളെ കടിഭാഗത്തും കാണാം. പുണർതമെന്ന ദക്ഷിണായനതാരം വാമപാർശ്വവും ഉത്രാടമെന്ന ഉത്തരായനതാരം ദക്ഷിണപാർശ്വവുമാണ്.പൂരോരുട്ടാതി ഇടംകണ്ണ്, തിരുവോണം വലംകണ്ണ്,ഉത്രട്ടാതി വാമനാസാപുടം,അഭിജിത് ദക്ഷിണനാസാപുടം,അവിട്ടം ഇടത്തെ ചെവി,മൂലം വലത്തെ ചെവി,തൃക്കേട്ട ഇടംതോൾ,ചതയം വലംതോൾ,രേവതിമുതൽമകീരം വരെ 6 നക്ഷത്രം ദക്ഷിണപാർശ്വാസ്ഥി,മകംമുതൽഅനിഴംവരെ 8 എണ്ണം വാമപാർശ്വാസ്ഥി,മുകളിലെ ഹനു അഗസ്ത്യനും താഴത്തെഹനു യമർക്ഷവും,മുഖം കുദനും ഗുഹ്യം ശനിയും,കണ്ടത്തിനു പിന്നിൽവ്യാഴം,മാറത്ത് സൂര്യൻ,ഹൃദയം നാരായണൻ, മനസ്സ് ശശി,നാഭി ശുക്രൻ,സ്തനങ്ങൾഅശ്വികൾ,പ്രാണാപാനങ്ങൾ ബുധൻ,ഗ്രീവം രാഹു സർവ്വാംഗത്തിലും കേതുക്കള്,നിശ്ശേഷതാരകസ്തോമം രോമനിര എന്നിങ്ങനെ വിരാട്പുരുഷനെ ആകാശദേശത്ത് ധ്യാനിച്ച് സ്ഥാനങ്ങളെല്ലാം പഠിച്ചുറപ്പിക്കണം.

ഉപായവും ഉപേയവും നാരായണൻതന്നെയാണ്. എന്റെ സർവ്വകർമ്മവും ചിന്തയും ഹരിയാൽനിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടത്,അവനധീനപ്പെട്ടത്,ചെയ്യുന്നതും ത്യജിക്കുന്നതും ശരണാഗതി അടയുന്നതും അവന്റെ ഹിതം. അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ ചെയ്ത സർവ്വാപരാധവും ഭഗവാനെടുക്കുന്നു.അർഹതപ്പെട്ട ജ്ഞാനം എനിക്കു തരുന്നു. ഞാനിതുചെയ്തുഎന്ന അഹങ്കാരം (ഈശ്വരഭിന്നനെന്ന ദ്വൈതം)തോന്നിയാലതാണ് മൃത്യുഹേതുകമായ അപരാധം. വാത്സല്യനിധിയായ ഭഗവാൻജീവാത്മാവിന്റെ സാരഥിയാണ്.നേർവഴി നടത്തുന്നവനാണ്. നിരന്തരപാദസ്മരണയോടെ ഹരിപാദാംബുജത്തിലെ ഭ്രമരഗീതയായി മാറുന്ന ജീവാത്മാവിന്റെ പരമപ്രേമമാണ് പരമജ്ഞാനയോഗം. ശ്രീരാമചരമശ്ലോകം (നാച്ചിയാർതിരുമൊഴി 10.4)ശ്രീവരാഹ ചരമശ്ലോകം (നാച്ചിയാർതിരുമൊഴി 10.4)ഇവയിൽ ആണ്ടാള് ഈ വികാരം മധുരമായി പ്രകടമാക്കുന്നു.

കവചം ഃ

ഓം പരിർവിദധ്യാത്മനസർവ്വരക്ഷാം

ന്യസ്താംഘ്രിപത്മഃപതഗേന്ദ്രപൃഷ്ഠേ

ദരാരിചർമ്മാസിഗദേഷുചാപ-

പാശാൻദധാനോ അഷ്ടഗുണോ അഷ്ടബാഹു.

ഓം.ശ്രീഹരിയുടെ രൂപം ധ്യാനിക്കുന്നു. സർവ്വദിക്കിലും ,ദിശയിലും സ്വഭാവരൂപത്തിലും നാമത്തിലും ഇരുന്ന് ആ ദിവ്യസ്വരൂപന് സംരക്ഷിക്കട്ടെ.സർവ്വരക്ഷാകരമായ ആ ചെമ്പല്ലവപാദം സുപർണ്ണനെന്ന പക്ഷിരാജന്റെ പുറത്ത് പതിച്ചിരിക്കുന്നു. ഷ്ടബാഹുക്കളിൽ,ഗദ,വാൾ,ചക്രം,ചർമ്മം,ശംഖ്,വില്ല്,അമ്പ്,പാശം എന്നിവ ആയുധമായി ധരിച്ചിരിക്കുന്നു.അഷ്ടഗുണങ്ങളും അഷ്ടൈശ്വര്യസിദ്ധികളായി,അഷ്ടലക്ഷ്മീരൂപത്തില് സേവിക്കുന്നു.സാധാരണയായി ശംഖചക്രഗദാപത്മത്തോടെ ചതുർഭുജമാണ് വിഷ്ണുവിന്.ഇവിടെ സവിശേഷമായി എട്ടുകൊകളുണ്ട്.വാളും,പരിചയുംവില്ലും അമ്പും പാശവും കൂട്ടുതലായുണ്ട്.പുളള് അഥവാ വൈദ്യശ്രേഷ്ഠനായ ഗരുഡന്മേലാരൂഢനാണ്. ഗരുഡൻ,അമൃതകുംഭംവഹിക്കുന്നവനും നാഗസോദരനും മൂകാംബികയെ തപം ചെയ്തവനുമാണ്.സഞ്ചാരിയും കാലമാർഗ്ഗം അറിഞ്ഞവനും ആയ ഗരുഡനാരായണന്മേലാണ് ദർശനം. സർവ്വരക്ഷാകരമായരൂപം അങ്ങനെയാണ്.

ഇവിടെനിന്നങ്ങോട്ട് പലനാമങ്ങളിലൂടെ മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ വിവിധരൂപങ്ങളുടെ ശക്തിയെ തന്നെ സംരക്ഷിക്കാനും പ്രപഞ്ചസംരക്ഷണത്തിനുമായി ആവാഹിക്കുന്നു.

ദശാവതാരരൂപങ്ങൾഃ

1. മത്സ്യാവതാരം ഃ അരക്കുമേലെ മനുഷ്യാകൃതി.കീഴെ മത്സ്യാകൃതി.ശംഖം,ചക്രം,അഭയവരദമുദ്ര,ആഭരണങ്ങളും കിരീടമകുടാദികളും.
2. കൂർമ്മാവതാരം അരക്കുകീഴേ കൂർമ്മാകൃതിയോടുകൂടിയമനുഷ്യശരീരം.ശംഖചക്രവരദാഭയമുദ്രകൾ.
3. വരാഹാവതാരം. മൂന്നുവിധം രൂപമുണ്ട്. ഭൂവരാഹം,ആദിവരാഹം,നൃവരാഹം. മുഖം വരാഹം.ശരീരം മനുഷ്യൻ.മടക്കിയ വലത്തേ കാലിൽ,മടിയിൽഭൂദേവി.ഭൂദേവിയുടെ കാലുകൾവഹിക്കുന്ന ഇടംകൈ, അരക്കെട്ടുപിടിച്ച വലംകൈ,മറ്റുരണ്ടുകൈകളിൽശംഖചക്രങ്ങൾ.ദേവിയെ ഘ്രാണിക്കുന്ന കറുത്തമുഖം. ഭൂദേവിയും കരിംപച്ചനിറം.അഞ്ജലീബദ്ധഹസ്തങ്ങള്.നൃവരാഹമൂർത്തിക്ക് കയ്യിൽഗദയും

പത്മവും. ഭൂദേവി മടിയിലല്ല,തേറ്റമേലുയർത്തിയവിധമാണ്. ഒരുകാൽഅനന്തന്മേൽ,ഒരുകാൽകൂർമ്മത്തിന്മേ ൽവെച്ചിരിക്കുന്നു(ശില്പരത്നം)ശില്പരത്നം മനുഷ്യശരീരം കൂടാതെ പൂർണ്ണവരാഹരൂപവും അനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്.

യജ്ഞവരാഹം വെളുപ്പുനിറമാണ്.ശംഖചക്രപത്മധരമായ മൂന്നുകൈകൾ,ഒരുകൈ കടിഹസ്തമായി നിതംബത്തിലൂന്നിയിരിക്കുന്നു.സ്വർണ്ണവർണ്ണയായ ദേവി വലത്തും ശ്യാമയായ ഭൂദേവി ഇടത്തും. പ്രളയവരാഹം സിംഹാസനത്തിലിരിക്കയാണ്.ശംഖചക്രധരമായ രണ്ടുകൈകൾ,അഭയമുദ്രധരിച്ച ഒരു കൈ,ഇടത്തെ കൈ ഇടത്തുതുടമേൽവെച്ചിരിക്കയാണ്. നീലനിറം,മഞ്ഞവസ്ത്രം.

4. നൃസിംഹാവതാരം. ഗിരിജനരസിംഹത്തിന് പത്മപീഠം,ഉൽക്കുടികാസനം,മുകളിലെ വലംകൈയിൽചക്രം,ഇടംകൈയിൽശംഖം,മറ്റരണ്ടുകൈകളും കാൽമുട്ടിൽവെച്ചിരിക്കുന്നു. വെളുത്തനിറം. കേവലനരസിംഹമെന്നും യോഗനരസിംഹമെന്നും പറയാറുണ്ട്.ചക്ര,ശംഖങ്ങളും കട്യവലംബിതമുദ്ര, അഭയമുദ്ര ധരിച്ച നാലുകൈകളും ചുവന്ന വസ്ത്രാഭരണങ്ങളും കിരീടമകുടാദികളും.
സ്ഥൌണനരസിംഹത്തിന് 12 അല്ലെങ്കില് 16 കൈകൾ. രണ്ടുകൈ ഹിരണ്യകശിപുവിന്റെ മാറിടം പിളർക്കുന്നു.അഭയമുദ്ര,ഖഡ്ഗം ധരിച്ച് രണ്ടുകൈ, മകുടം ധരിച്ച് ഒരു കൈ,അടിക്കാനോങ്ങുന്ന (താഡനഹസ്തം)ഒരു കൈ,കാൽപിടിച്ചമർത്തുന്ന രണ്ടുകൈ,കുടൽമാല ധരിക്കാനൊരുങ്ങുന്ന രണ്ടുകൈ. 8 കയ്യാണെങ്കില്,2 മാറിടം പിളർക്കുന്നു,4 ശംഖചക്രഗദാപത്മധാരികൾ,2 കുടൽമാല ധരിക്കുന്നു.നിറം സ്വർണ്ണം അഥവാ നീല ആവാം. ലക്ഷ്മിയോടുകൂടിയ ലക്ഷ്മീനരസിംഹം ,കരഞ്ജവൃക്ഷച്ചോട്ടിലെ കരഞ്ജനരസിംഹം ,പരശുരാമസ്വരൂപമായ ഭാർഗ്ഗവനരസിംഹം എന്നിവയും പറയപ്പെടുന്നു.
5. വാമനാവതാരം. (ത്രിവിക്രമൻ).കമണ്ഡലു,കുടഎന്നിവ ധരിച്ച 2 കൈ,കെട്ടിവെച്ച മുൻകുടുമ, കുണ്ഡലം,കൌപീനം,ഉപവീതമായി മാൻതോൽ,പൂണൂൽ,ഉദരബന്ധം,മോതിരവിരലിൽ പവിത്രം,പുസ്തകം . ത്രിവിക്രമരൂപത്തിൽ,ഇടത്തെ കാൽമടക്കി വലത്തെ കാൽമുട്ടില് . നേരേയോ നാഭിക്കലോ നെറ്റിക്കടുത്തോ പിടിച്ച് ശംഖചക്രം ധരിച്ച 2 കൈത്തലം ,മലർത്തിയ ഒന്ന് ,ഉയർത്തിയ കാലിനുനേരേ പിടിച്ച ഒന്ന് എന്ന് 4 കൈ,(ഉയർത്തിയ കൈയിൽഅഭയമോ വരദമോ മുദ്ര. ശംഖം,ചക്രം,ഗദ, ശാർങ്ഗം,ഹലായുധം ധരിച്ച അഞ്ചും,മുൻമട്ടില് പറഞ്ഞ മൂന്നുമായി 8 കൈകളോടും മേഘവർണ്ണമായും ചുകപ്പുവസ്ത്രം,ആഭരണങ്ങൾ,പിന്നിൽകൽപ്പവൃക്ഷം ,കുട ചൂടിക്കൊടുക്കുന്ന ഇന്ദ്രനെന്നിവയോടും കാണാം .
6. പരശുരാമാവതാരം .പരശു,സൂചീമുദ്ര ധരിച്ച രണ്ടുകൈ,ജടാമകുടം, യജ്ഞോപവീതം, ആഭരണങ്ങൾ, ചുവപ്പുനിറം. അല്ലെങ്കിൽ,പരശു,ഖഡ്ഗം,ബാണം,ചാപമുള്ള 4 കൈ,(അഗ്നിപുരാണം) മാന്തോൽ (വിഷ്ണുധർമ്മോത്തരപുരാണം).
7. ശ്രീരാമാവതാരം.അമ്പും വില്ലും ധരിച്ച 2 കൈ,ശ്യാമനിറം,ചുവപ്പുവസ്ത്രം.കിരീടമകുടമോ,മുനിവേഷമോ ആവാം.
8. ബലരാമാവതാരം. മുസലം,ഹലം ധരിച്ച് 2 കൈ(വൈഖാനസാഗമം).ഗദ,ഹലം ധരിച്ച് (അഗ്നിപുരാണം).മുസലം,ചക്രം,ഹലം,ശംഖം 4 കൈ .
9. ശ്രീകൃഷ്ണാവതാരം. ശ്യാമനിരം,ചുവപ്പോ മഞ്ഞയോ വസ്ത്രം.കിരീടം,വലംകൈയിൽമുടിങ്കോൽ,ഇടത്തുകൈ ഉയർത്തി മുട്ടുമടക്കി കൈപ്പടം കമഴ്ത്തി(ശംഖും കാണാം)2 കൈ. മറ്റെല്ലാ വിധത്തിലും രാമരൂപം തന്നെ.നവലീതകൃഷ്ണമൂർത്തിക്ക് മുട്ടൊന്നുമടക്കിയ ഇടങ്കാലും നൃത്ത്‌ത്തിനുയർത്തിയ വലങ്കാലും ,അഭയമുദ്രയോ വെണ്ണയോ ധരിച്ച ഒരു കൈ,നീട്ടിയ മര്റേക്കൈ. വേണുഗോപാല(ഗാനഗോപാല)മൂർത്തിക്ക് പിണച്ചകാലും വേണുവിളിക്കുന്ന രണ്ടുകൈ

കളും. നാലുകൈകളുള്ള വിഷ്ണുമൂർത്തിയെങ്കിൽ,ചക്രം,ശംഖം,വേണു ധരിച്ചിരിക്കും. ഇത് ഏറ്റവും അപൂർവ്വമായ മൂർത്തിയാണ്. മേൽപ്പത്തൂരിന് ദർശനം കൊടുത്തത് ഈ
അപൂർവ്വരൂപത്തിലാണ്.പാർത്ഥസാരഥി ഒരു കയ്യിൽകടിഞ്ഞാണും മറുകയ്യില് ചാട്ടവാറും വലംകയ്യി ൽവ്യാഖ്യാനമുദ്രയോടും കാണാറുണ്ട്.കാളിയമർദ്ദനകൃഷ്ണന് ഇടംകൈയിൽകാളിയന്റെ വാലും വലത്തേതിൽ പതാകാമുദ്രയും. ഗോവർദ്ധനധാരിയാമ് മറ്റൊരു രൂപം.

10. കൽക്കി. അശ്വമുഖം ശംഖചക്രഖഡ്ഗഖേടകധരങ്ങളായ 4 കൈ. (വൈഖാനസം)വില്ലും അമ്പും ധരിച്ച 2 കൈ ,അശ്വവാഹനം (പുരാണങ്ങൾ)

ഇവ കൂടാതെ മറ്റു അവതാരരൂപങ്ങൾ:

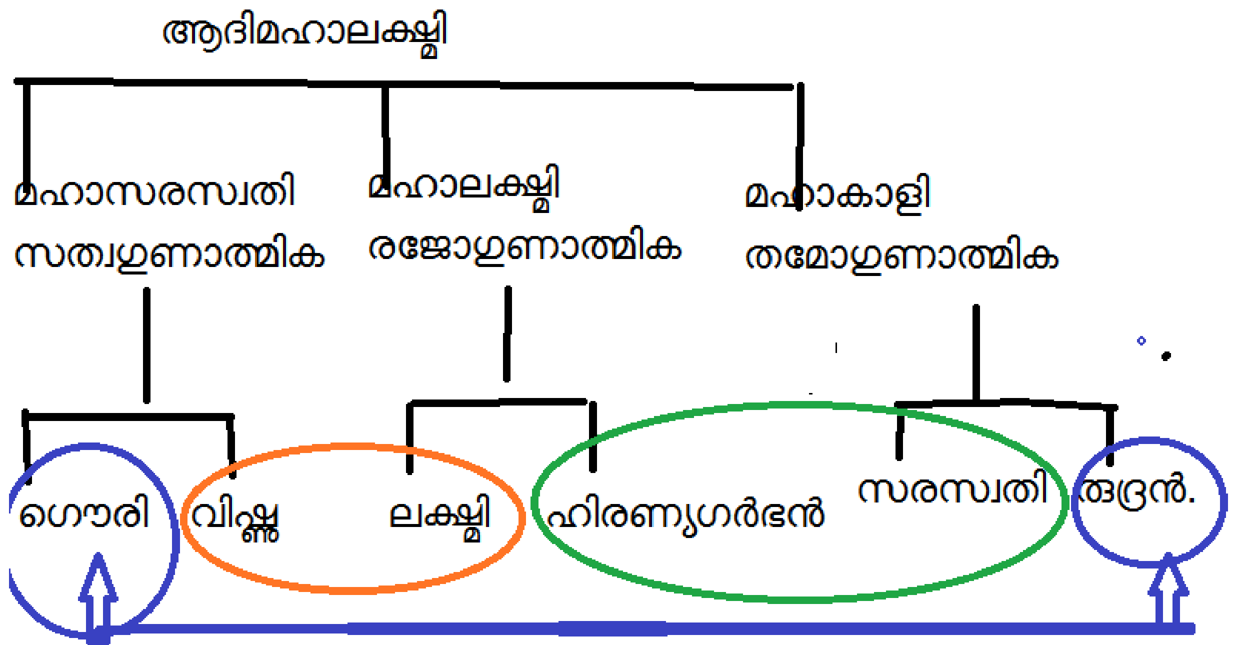
11. കപിലൻ.താടി,പത്മാസനം,കമണ്ഡലു,ഒരുകൈ കാൽമുട്ടിൽവെച്ച് ധ്യാനിക്കുന്നു. ജടാമണ്ഡലം, പ്രാണായാമത്തിലുയർന്ന ചുമൽ,താമരരേഖയുള്ള കാലടി,യജ്ഞോപവീതം,മാന്തോൽ.
12. യജ്ഞേശ്വരരൂപം. പടിഞ്ഞാട്ടഭിമുഖം,2 ശിരസ്സ്. 7 കൈ,4 കൊമ്പ്,സ്വർണ്ണനിറം,ശംഖചക്രം.ഋഷഭരൂപം,ആജ്യപാത്രം,സ്രുക്,സ്രുവം,ജുഹു,3 കാൽ.
13. വ്യാസൻ.കൃഷ്ണനിറം,മെലിഞ്ഞദേഹം,ചെമ്പിച്ച ജട.
14. ധന്വന്തരി .ശംഖചക്ര,അമൃതകുംഭ,ജലൂകധരമായ 4 കൈ,സുഭഗശരീരം
15. ദത്താത്രേയന് 3 വിധരൂപം. ആദ്യത്തേത്, യോഗാസനം,ഹംസഗരുഡഋഷഭങ്ങൾ ലാഞ്ഛനം,ജടാമകുടം,ചക്രം,ശംഖം,ടോഗമുദ്ര ധരിച്ച 4 കൈ. പ്രഭാവലിയിൽ ദശാവതാര ങ്ങളുണ്ട്.വലംകാതിൽസർപ്പ കുണ്ഡലം,ഇടംകാതിൽമകരകുണ്ഡലം.

    രണ്ടാമത്തേത് ശൂലം,ചക്രം,കമണ്ഡലു,അക്ഷമാല,ധരിച്ച് 4 കൈ. പീഠത്തിൽ പത്മം,ഗരുഡൻ, ഋഷഭം. മൂന്നാമത്തേത്, അക്ഷമാല,ത്രിശൂലം,ഗദ ധരിച്ച് 3 കൈ വലത്ത് ,കമണ്ഡലു,ഖട്വാംഗം,ചക്രം ധരിച്ച് 3 കൈ ഇടത്ത്. 4 മുഖം.പാഠത്തിലിരിക്കുന്നു.

    ദത്താത്രേയന് ഹരിഹരപിതാമഹനെന്നാണ് രൂപമണ്ഡനം നാമകരണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതെന്നത് പ്രത്യേകശ്രദ്ധ അർഹിക്കുന്നു.
16. വൈകുണ്ഠനാഥൻ. 4 മുഖം. കിഴക്കോട്ടുതിരിഞ്ഞ് മനുഷ്യമുഖം,തെക്കോട്ട് നരസിംഹമുഖം,പടിഞ്ഞാട്ട് സ്ത്രീമുഖം,വടക്കോട്ട് വരാഹമുഖം. വലത്തുഭാഗത്ത് 4 കൈകളിലായി ഗദ,ബാണം,ഖഡ്ഗം,ചക്രം, ഇടത്തുഭാഗത്ത് 4 കൈകളിലായി ശംഖം,ഖേടകം,ധനു,പുഷ്പം .
17. ത്രൈലോക്യമോഹനൻ.ഗരുഡവാഹനം.ഗദാചക്രാങ്കുശബാണശക്തിചക്രം ധരിച്ച് 6 കൈ,വരദമുദ്ര ധരിച്ച ഒരു കൈ,(വലം)മുദ്ഗര,പാശ,ശംഖ,പത്മ,കമണ്ഡലു,ശൃംഗം ധരിച്ച 7 കയ്യും (ഇടം)യോഗമുദ്ര ധരിച്ച ഇടംവലംകൈകളോരോന്നും വീതം ആകെ 16 കൈ. 4 ശിരസ്സ്. മനുഷ്യ,നൃസിംഹ, വരാഹ, കപിലശിരസ്സുകൾ.
18. അനന്തൻ, 4 ശിരസ്സ്. വലത്ത് ഗദ,ഖഡ്ഗം,ചക്രം,വജ്രം,അങ്കുശം,വരദമുദ്ര. ഇടത്ത് ശംഖം,ഖേടകം, ശനുസ്സ്,പത്മം,ദണ്ഡം,പാശം .ആകെ 12 കൈ.
19. വിശ്വരൂപൻ.വൈകുണ്ഠനാഥന്റേതുപോലെ 4 മുഖം. ഗരുഡവാഹനം. വലത്തും ഇടത്തും പതാകമുദ്ര ധരിച്ച് ഓരോ കൈ,യോഗമുദ്ര ധരിച്ച് ഓരോ കൈ, ഹലം,ശംഖം,വജ്രം,അങ്കുശം,ബാണം, ചക്രം, ചെറുനാരങ്ങ, ധരിച്ച 7 കൈ വലത്തും, ദണ്ഡം,പാശം,ഗദ,ഖഡ്ഗം,പത്മം,ശൃംഗം,മുസലം ,അക്ഷമാല ധരിച്ച 7 കൈ ഇടത്തും. ആകെ18 കൈ.
20. ലക്ഷ്മീനാരായണൻ. ലക്ഷ്മി ഒരുകയ്യാൽനാരായണനേയും നാരായണൻഒരുകയ്യാൽലക്ഷ്മിയേയും ആലിംഗനം ചെയ്ത രൂപം.ലക്ഷ്മിയുടെ ഇടംകയ്യിൽപത്മം,ശംഖചക്രങ്ങൾ ഇരുവശം.

21. ഹയഗ്രീവൻ.ഭൂമിയുടെ കൈകളിലേക്ക് നീട്ടിയകാലുകൾ. വെള്ളത്തനിറം.നീലവസ്ത്രം.അശ്വമുഖം.ശംഖചക്രഗദാപത്മംധരിച്ച് നാലുകൈ. വേദശിരസസിൽവെച്ച് 4 കൈ (ആകെ 8)

22. ആദിമൂർത്തി. ആദിശേഷന്മേൽവലംകാൽതൂക്കി,ഇടംകാൽമടക്കിയിരിക്കുന്നു.പവിഴനിറം.സർവ്വാഭരമഭൂഷിതം.പീഠത്തിന്മെൽവലംകൈ. ഇടംകാൽമുട്ടില് ഇടംകൈ.ശംഖചക്രമുള്ളഇരുകൈ(കൈ) എന്നും കാണുന്നു.വിശ്വകർമ്മശാസ്ത്രപ്രകാരം ത്രിഗുണങ്ങൾപരസ്പരം വിവാഹം ചെയ്ത് മിശ്രമാകുന്നത് ഇപ്രകാരമാണ്.



വിഷ്ണുനാമങ്ങളും അവയുടെ മൂർത്തിത്വവും

നാമം.	പിന്നിലെവലംകൈ	പിന്നിലിടംകൈ	മുന്നിലിടംകൈ	മുന്നിൽവലംകൈ
കേശവൻ,	ശംഖ	ചക്ര	ഗദാ	പത്മ
നാരായണൻ,	പത്മ	ഗദാ	ചക്ര	ശംഖം
മാധവൻ,	ചക്ര	ശംഖ	പത്മ	ഗദാ
ഗോവിന്ദൻ,	ഗദാ	പത്മ	ശംഖ	ചക്രം
വിഷ്ണു	പത്മ	ശംഖ	ചക്ര	ഗദാ
മധുസൂദനൻ,	ശംഖ	പത്മ	ഗദാ	ചക്ര
ത്രിവിക്രമൻ,	ഗദാ	ചക്ര	ശംഖ	പത്മ
വാമനൻ,	ചക്ര	ഗദ	പത്മ	ശംഖ
ശ്രീധരൻ,	ചക്ര	ഗദ	ശംഖ	പത്മ
ഋഷികേശൻ,	ചക്ര	പത്മ	ശംഖ	ഗദ
പത്മനാഭൻ,	പത്മ	ചക്ര	ഗദ	ശംഖം
ദാമോദരൻ,	ശംഖ	ഗദ	ചക്ര	പത്മം

സങ്കർഷണൻ,	ശംഖ	പത്മ	ചക്ര	ഗദ
വാസുദേവൻ,	ശംഖ	ചക്ര	പത്മ	ഗദ
പ്രദ്യുമ്നൻ,	ശംഖ	ഗദ	പത്മ	ചക്രം
അനിരുദ്ധൻ,	ഗദാ	ശംഖ	പത്മ	ചക്രം
പുരുഷോത്തമൻ,	പത്മ	ശംഖ	ഗദ	ചക്രം
അധോക്ഷജൻ,	ഗദാ	ശംഖ	ചക്ര	പത്മം
നൃസിംഹൻ,	പത്മം	ഗദ	ശംഖ	ചക്രം
അച്യുതൻ,	പത്മം	ചക്രം	ശംഖ	ഗദ
ജനാർദ്ദനൻ,	ചക്രം	ശംഖം	ഗദ	പത്മം
ഉപേന്ദ്രൻ,	ഗദ	ചക്രം	പത്മ	ശംഖം
ഹരി	ചക്രം	പത്മം	ഗദ	ശംഖം
ശ്രീകൃഷ്ണൻ.	ഗദ	പത്മം	ചക്രം	ശംഖം

ജലേഷുമാം രക്ഷതുമത്സ്യമൂർത്തി-

ര്യാദോഗണേഭ്യോവരുണസ്യപാശാത്

സ്ഥലേുമായാവടുവാമനോവ്യാത്

ത്രിവിക്രമഃഖേവതുവിശ്വരൂപഃ

ജലജന്തുക്കളിൽനിന്നും വരുണപാശത്തിൽനിന്നും മത്സ്യമൂർത്തി രക്ഷിക്കട്ടെ. മായാവടുവേഷധാരി യായ വാമനൻസ്ഥലത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ. ത്രിഭുവനൻ ത്രിഭവനത്തിലും, വ്ശ്വരൂപൻആകാ ശത്തിലും രക്ഷിക്കട്ടെ.

ദുർഗ്ഗേഷ്വടവ്യാജിമുകാദിഷുപ്രഭു

പായാന്നൃസിംഹോസുരയൂഥപാരി

വിമുഞ്ചതോയസ്യമഹാട്ടഹാസം

ദിശോവിനേദുർന്നയപതംശ്ചഗർഭാ.

മഹാട്ടഹാസം കൊണ്ട് സർവ്വദിക്കും പ്രകമ്പനം ചെയ്യിച്ച് അസുരപത്നിമാരുടെ ഗർഭമലസിപ്പിച്ച ചൈത്യശത്രുവായ നൃസിംഹപ്രഭു ,ദുർഗ്ഗങ്ങൾ,വനങ്ങൾ,യുദ്ധക്കളം ഇവയിൽസംരക്ഷിക്കട്ടെ.

രക്ഷത്വസൌമാധ്വനിയജ്ഞകല്പഃ

സ്വദംഷ്ട്രയോന്നീതധരോ വരാഹഃ

രാമോദ്രികുടേഷ്വഥവിപ്രയാസേ

സലക്ഷ്മണോവ്യാത്ഭരതാഗ്രജേസ്മാൻ.

സ്വന്തം ദ്ംഷ്ട്രമേൽഭൂദേവിയെ വഹിച്ച യജ്ഞവരാഹമൂർത്തി വഴികളിലും പരശുരാമൻഗിരികൂട ങ്ങളിലും ഭരതാഗ്രജനും ലക്ഷ്മണസമേതനുമായ ശ്രീരാമൻപ്രവാസദേശത്തും രക്ഷിക്കട്ടെ.

മാമുഗ്രധർമ്മാദഖിലാത്പ്രമാദാ-

ന്നാരായണഃപാതു നരശ്ചഹാസാത്

ദത്തസ്ത്വയോഗാദഥയോഗനാഥ

പായാത് ഗുണേശഃകപിലഃകർമ്മബന്ധാത്.

ക്രൂരധർമ്മങ്ങൾ,അനേകം പ്രമാദങ്ങൾ ഇവയിൽനിന്ന് പുഞ്ചിരിതൂകുന്ന ശ്രീമന്നാരായണ ൻരക്ഷിക്ക ട്ടെ. നരൻപരിഹാസത്തിൽനിന്നും യോഗേശ്വരനായ ദത്താത്രേയന് യോഗഭ്രഷ്ടിൽനിന്നും ത്രിഗുണ നാഥനായ കപിലമുനി കർമ്മബന്ധങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ.

സനത്കുമാരോവതുകാമദേവാ-
ദ്ധയശീർഷാമാം പഥിദേവഹേളനാത്
ദേവർഷിവര്യഃപുരഷാർച്ചനാന്തരാത്
കൂർമ്മോഹരിർമ്മാം നിരയാദശേഷാത്
സനത്കുമാരൻ കാമനിൽനിന്നും,ഹയഗ്രീവൻ വഴിമദ്ധ്യേ ദേവന്മാരെ അവഹേളിക്കുന്നതിൽനിന്നും ദേവർഷിനാരദന് പുരുഷാർച്ചനയിൽപറ്റിയ തെറ്റുകളിൽനിന്നും കൂർമ്മം എല്ലാനരകങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ.
ധന്വന്തരിർഭഗവാന് പാത്വപഥ്യാത്
ദ്വന്ദ്വാദ് ഭയാദ്ഋഷഭോനിർജിതാത്മാ
യജ്ഞശ്ചലോകദവതാജ്ജനാന്താദ്
ബലോർഗണാൻക്രോധവശാദഹീന്ദ്രഃ
പഥ്യമല്ലാത്തം ഭക്ഷണത്തിൽനിന്ന് ധന്വന്തരിയും,ദ്വന്ദ്വ(ദ്വൈത) ഭയത്തിൽനിന്ന് എല്ലാം ജയിച്ച ജിതേന്ദ്രിയാത്മാവായ ഋഷഭനും ജനാപവാദത്തിൽനിന്ന് യജ്ഞനും ക്രോധവശന്മാരായ സർപ്പ ഗണത്തിൽനിന്ന് അനന്തനും സംരക്ഷിക്കട്ടെ.
ദ്വൈപായനോഭഗവാനപ്രബോധാദ്
ബുദ്ധസ്തുപാഖണ്ഡഗണാത്പ്രമാദാത്
കല്കിഃകലേഃകാലമലാൻപ്രപാതു
ധർമ്മാവനായോരുകൃതാവതാരഃ
വ്യസൻ അജ്ഞാനത്തിൽനിന്നും ,ബുദ്ധൻപാഷണ്ഡഗണത്തിൽനിന്നും പ്രമാദങ്ങളിൽനിന്നും വരാനിരിക്കുന്ന അവതാരമായ കല്കി കലിദോഷത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ.
മാം കേശവോ ഗദയാപ്രാതരവ്യാത്
ഗോവിന്ദആസംഗവമൊത്തവേണു
നാരായണപ്രാഹ്ണഉദാത്തശക്തിർ-
മദ്ധ്യദിനേവിഷ്ണുരരീന്ദ്രപാണി
ദിവസത്തെ അയ്യഞ്ചുനാഴികവീതം വിഭജിക്കുന്നു. 60 നാഴികയെ 5 നാഴികവീതം വിഭജിച്ചാല് 12 കിട്ടും. ഉദിക്കുംമുമ്പുള്ള 5 നാഴിക കേശവന്റെ കീർത്തിശക്തിയാകുന്ന ഗദയാൽസംരക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു .ആസംഗവകാലത്ത്,(6-10 നാഴിക പുലർച്ചെ) പശുക്കൾക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള വേളയാണ്.അപ്പോൾ,കുഞ്ഞി നെ പാലുകുടിക്കാൻപശുവിന്റെ അടുത്തു കെട്ടും. പശുക്കൾവാത്സല്യത്തോടെ പാലുചുരത്തുന്ന ആസം ഗവവേളയിൽ,ഗോവിന്ദന്റെ വേണു സംരക്ഷിക്കട്ടെ. (വിഷ്ണുസഹസ്രനാമവും കൂടി നോക്കുക) 10-15 നാഴിക രാവിലെ ഉദാത്തശക്തിയായ നാരായണനും 16-20 നാഴിക മദ്ധ്യന്ദിനത്തില് സുദർശന ചക്രപാണിയായ വിഷ്ണുവും സംരക്ഷിക്കട്ടെ.
ദേവോപരാഹ്നേമധുഹോഗ്രധന്വാ
സായംത്രിധാമാവതുമാധവോമാം
ദോഷേഋഷീകേശഉതാര്ദ്ധരാത്രേ
നിശീഥ ഏകോവതുപത്മനാഭഃ
21-25 നാഴിക അപരാഹ്നത്തിൽ,ശാര്ങ്ഗം ധരിച്ച മധുസൂദനനും,26-30സായാഹ്നത്തിൽമാധവൻ,31-34 പ്രദോഷത്തില് ഋഷീകേശനും,35-46 രാത്രിയിൽ,45-46 അര്ദ്ധരാത്രിയിൽ,ഏകനായി പത്മനാഭ ൻതാൻതന്നെയും ഉണർന്നിരുന്ന് സർവ്വചരാചരങ്ങളേയും സംരക്ഷിക്കട്ടെ.

ശ്രീവത്സധാമാപരരാത്രഈശഃ

പ്രത്യുഷഈശോസിധരോജനാർദ്ദനഃ

ദാമോദരോവ്യാദനുസന്ധ്യംപ്രഭാതേ

വിശ്വേശ്വരോഭഗവാൻകാലമൂർത്തിഃ

47-45അപരരാത്രിയിൽ,ശ്രീവത്സധാരിയായ ഈശനും,56-60 വരെ പ്രത്യുഷകാലത്തിൽനാന്ദകം ധരിച്ച് ജനാർദ്ദനനും,പ്രാത,മാദ്ധ്യന്ദിന,സായാഹ്നസന്ധ്യകളിൽ,ദാമോദരനും പ്രഭാതത്തിൽകാല മൂർത്തിയായി വിശ്വേശ്വരനായ ഭഗവാനും രക്ഷിക്കട്ടെ.

നാരദപഞ്ചരാത്രപ്രകാരം ഭഗവാന്റെ ശക്തികൾഃ

കേശവൻ,	കീർത്തി
നാരായണൻ,	കാന്തി
മാധവൻ,	തുഷ്ടി
ത്രിവിക്രമൻ,	ശാന്തി
വാമനൻ,	ക്രിയ
അച്യുതൻ,	ദയ
ശ്രീധരൻ,	മേധ
ഋഷികേശൻ,	ഹർഷം
പത്മനാഭൻ,	ശ്രദ്ധ
ദാമോദരൻ,	ലജ്ജ
വാസുദേവൻ,	ലക്ഷ്മി
സങ്കർഷണൻ,	സരസ്വതി
പ്രദ്യുമ്നൻ,	പ്രീതി
അനിരുദ്ധൻ,	രതി

നാരായണകവചം മാനസധ്യാനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് ഈ ശക്തികളെല്ലാം ഭഗവദ്കാരുണ്യത്താൽ, സ്വാഭാവികമായി ഉണ്ടാവുന്നു.നാഴികകളുടെ വിഭജനമാതൃക ഇവിടെ കൊടുത്തതുതന്നെയാണ് മേളകർത്താരാഗപദ്ധതിയിലും ഉപയോഗിക്കുന്നത്.രാശിചക്രത്തിന്റെ 360 ഡിഗ്രിയെ 5 ഡിഗ്രിവീതം 72 രാഗമാക്കി ഉപയോഗം. 5 ഡിഗ്രിയിലെ 2 ½ വീതം പകലും(ഗൌരി)രാത്രിയും(കൃഷ്ണ) സൂര്യ,ചന്ദ്ര എന്നറിയപ്പെടുന്നു. 36 രാഗം വലത്തും 36 ഇടത്തുമായി ഇഡപിംഗലാരൂപത്തിലാണ് പൌരുഷ സ്ത്രൈണ, പ്രതിമദ്ധ്യമ,മദ്ധ്യമങ്ങളായിരിക്കുന്നത്.

27 നക്ഷത്രങ്ങൾദക്ഷപുത്രിമാർ. ചന്ദ്രപത്നിമാര്.ഇവരിൽരോഹിണീക്ഷേത്രത്തിലാണ് ചന്ദ്രന് ഉച്ചം. ഇടവ ത്തി ൽസൂര്യൻവരുമ്പോളുള്ള ഇടവപ്പാതിയിലാണ് കേരളത്തിലെ മഴക്കാലം (ഇന്ത്യക്ക് സൌത്ത് വെസ്റ്റ് മണ്സൂൺ).ചന്ദ്രവംശജര്ക്ക് കാര്ത്തിക,രോഹിണി,ഇടവപ്പാതിയിലെ ഋഷഭോത്സവം എല്ലാം വളരെ വിശേ ഷമാണ്.

ചക്രം യുഗാന്താനലതിഗ്മനേമി

ഭ്രമത്സമന്താത് ഭഗവദ്പ്രയുക്തം

ദംഭദ്ധിദംദദ്ധ്യരിസൈന്യമാശു

കക്ഷംയഥാവാതസഖോഹുതാശഃ

അമൃതകിരണനായചന്ദ്രന്റേതുപോലെ കുളിരുളളതല്ല,എരിയിക്കുന്ന സൂര്യചക്രമായ സുദർശനം. യുഗാവസാനത്തിലെ പ്രലയാഗ്നിപോലെ പ്രകാശവും ചൂടും ഒപ്പം തരുന്ന ആ കാലചക്രം ഭ്രമണം ചെയ്ത് ഭ്രമിപ്പിക്കുന്നതിനാല് ഭഗവാൻകാമാദികളായ ശത്രുസൈന്യത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നു.ഭഗവാൻതൊട്ടുത്തുവിട്ട ജ്യോതിഷ്ചക്രത്തിനു മുന്നിൽ,കാറ്റാകുന്ന മിത്രത്തോടൊപ്പം സഞ്ചരിക്കുന്ന അഗ്നിക്കുമുമ്പിൽ,ഉണങ്ങഇയപുല്ലുപോലെ ശത്രുക്കളായ കാമക്രോധാദികളെല്ലാം എരിഞ്ഞുചാമ്പലാവട്ടെ. കാട്ടുതീപോലെ ശത്രുസംഹാരകമായ ആ ജ്യോതിശ്ചക്രം ഭക്തഹൃദയത്തിൽ,(മിത്രഹൃദയം)ഭഗവാനായി അവതരിക്കുമ്പോൾ,ഏതുകുരുക്ഷേത്രയുദ്ധവും ജയിക്കാനാവുന്നു.ഇവിടെ അർജ്ജുനനെ പ്രാണൻഅഥവാ മാരുതന് ജീവൻനൽകിയ ജീവാത്മാവായും (ഗുരുവാട്ടുപുരമെന്ന ക്ഷേത്രം)കൃഷ്ണനെ അതിന് ശക്തിതരുന്ന പരമാത്മചൈതന്യമായും (ക്ഷേത്രജ്ഞൻ)നരനാരായണന്മാരെ അദ്വയമായും അറിയുക.നാരായണനാൽസംരക്ഷിതമായ ഓരോ ജീവാത്മാവും ഇപ്രകാരം നാരായണന്റെ കാലചക്രത്താൽഅംബരീഷനെപ്പോലെ സുരക്ഷിതനാണ്.

ഗദേശനിസ്പർശനവിസ്ഫുലിംഗേ

നിഷ്പിണ്ഡിനിഷ്പിണ്ഡ്യജിതപ്രിയാസ്

കുശ്മാണ്ഡവൈനായകയക്ഷരക്ഷോ

ഭൂതഗ്രഹാംശ്ചൂർണ്ണയചൂർണ്ണയാരിൻ.

ഹേ,കൌമോദകിയെന്ന ഗദേ,നിന്നോടുകൂട്ടിമുട്ടിയാൽ,നിന്നെ സ്പർശിച്ചാൽ,വൈദ്യുതി (അശനി)തൊട്ടപോലെ സ്ഫുലിംഗങ്ങൾപുറപ്പെടും. വെറും പിണ്ഡംമാത്രമായശരീരത്തിൽനിന്ന് വൈദ്യുതി പറക്കും. ഞാൻഭഗവാന്റെ പ്രിയ. നീയും ഭഗവാന്റെ പ്രിയൻ.അതിനാൽ,പിണ്ഡങ്ങൾമാത്രമായ നമ്മളും സപിണ്ഡികളായി (കുടുംബക്കാർ,പുലയുളളവർ). കുശ്മാണ്ഡദേവതമാർ,വൈനായകർ,യക്ഷരാക്ഷസഭൂതാദികലിവയെയെല്ലാം പൊടിച്ചുകളയുക. ദംദദ്ധി,ദംദദ്ധി എന്ന് മുമ്പത്തെ ശ്ലോകത്തിലുളളപോലെ ചൂർണ്ണയ,ചൂർണ്ണയ എന്ന് രണ്ടുപ്രാവശ്യം പറയുന്നു. (ചക്രം ദഹിപ്പിക്കുന്നു,ഗദ പൊടിയാക്കുന്നു)ഇത് ശക്തിയേയും അതിലുളള വിശ്വാസത്തേയും ഉറപ്പിച്ചുകാട്ടുന്നു.

ത്വംയാതുധാനപ്രമഥപ്രേതമാതൃ

പിശാചവിപ്രഗ്രഹഘോരദൃഷ്ടീൻ,

ദരേന്ദ്രവിദ്രാവയകൃഷ്ണപൂരിതോ

ഭീമസ്വനോരേർഹൃദയാനികമ്പയന്.

ഇനി ശംഖിനോടുളളസംഭാഷണം. കൃഷ്ണന്റെ പ്രാണനാൽ,പൂരിതമാകയാൽ,സർവ്വരേയും ഉരുക്കിക്കളയുന്ന ഭീമസ്വനം പുറപ്പെടുവിക്കുന്ന പാഞ്ചജന്യമേ,ആ സ്വരം കേട്ട്, യാതുധാനരും പ്രമഥരും പ്രേതരും മാതൃക്കളും പിശാചരും ബ്രഹ്മരക്ഷസ്സ് മുതലായഘോരദഷ്ടിയുളലഗ്രഹങ്ങളും ഓടിപ്പോകട്ടെ.

ത്വംതിഗ്മധാരാസിവരാരിസൈന്യ-

മീശപ്രയുക്തോമമഛിന്ധിഛിന്ധി

ചക്ഷുംഷിചർമ്മൻശതചന്ദ്രഛാദയ

ദ്വിഷാമഘോനാം ഹരപാപചക്ഷുഷാം

നാന്ദകമെന്ന വാളിനോട്ഃശ്രേഷ്ഠവും അറ്റം മൂർഛയുള്ളതുമായ ഖഡ്ഗമേ,ഈശ്വരനാൽ,പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ട നീ എന്റെ കാമക്രോധാദിശത്രുക്കളെ നുറുക്കുക,നുറുക്കുക.ഹേ,കവചമേ,ശതചന്ദ്രന്മാരുടെ ശോഭയുള്ള നീ പാപക്കണ്ണുകളോടെ എന്നെ നോക്കുന്നവരുടെ കണ്ണടച്ചുകളയുക.അവരുടെ കാഴ്ചശക്തിനശിപ്പിക്കുക.സ്വന്തം കാമവികാരങ്ങളെ സ്വയം നിയന്ത്രിക്കുവാനായി നാന്ദകവും ,മറ്റുള്ളവർ നമ്മിലേക്ക് കാമക്കണ്ണ് അയക്കുന്നതിനെ പ്രതിരോധിക്കാൻനാരായണക വചവും ഉപയോഗിക്കുക.ഇതിലെ ഛിന്ധിഛിന്ധി ,ഛാദയമുതലായ വാക്കുകളിലെ ഛാ ഉറപ്പിച്ച് ഉച്ചരിക്കുന്നപക്ഷം കൂടുതൽഫലം ചെയ്യും.

യന്നോഭയംഗ്രഹേഭ്യോഭൂത്കേതുഭ്യോനൃഭ്യഏവവാ

സരീസൃപേഭ്യോദംഷ്ട്രിഭ്യോഭൂതേഭ്യോഹേഭ്യഏവവാ

സർവ്വാന്യേതാനിഭഗവന്നാമരൂപാസ്ത്രകീർത്തനാത്

പ്രയാന്തുസംക്ഷയംസദ്യോയേനഃശ്രേയഃപ്രതീപകാഃ

ഗ്രഹങ്ങൾ,ഭൂതങ്ങൾ,കേതുക്കൾ,ദുർജ്ജനങ്ങൾ,സരീസൃപങ്ങൾ(ഇഴജന്തു)ദംഷ്ട്രകളുള്ളമൃഗങ്ങൾ,ഇവയിൽനിന്നുണ്ടാവു ന്ന സകല ഉപദ്രവങ്ങളും ഭഗവാന്റെ രൂപം,നാമം,അസ്ത്രം(ആയുധം)ഇവയെ കീർത്തിച്ചുപാടുമ്പോള് ,ഇല്ലാതാവുന്നു. ശ്രേ യസ്സിനെ നശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യങ്ങളും സർവ്വോപദ്രവങ്ങളും കവചത്താൽനശിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു. (പ്രതിരോധിക്കപ്പെടുന്നു).

ഗരുഡോഭഗവാൻസ്തോത്രസ്തോഭശ്ഛന്ദോമയഃപ്രഭുഃ

രക്ഷത്വശേഷകൃഛ്രേഭ്യോവിഷ്വക്സേനഃസ്വനാമഭിഃ

സർവ്വാപദ്ഭ്യോഹരേർന്നാമരൂപയാനായുധാനി നഃ

ബുദ്ധീന്ദ്രിയമനഃപ്രാണാൻപാന്തുപാർഷദഭൂഷണാഃ

സാമവേദസ്തോത്രങ്ങലാൽ,സാമസംഗീതത്താൽ,സ്തുതിക്കപ്പെടുന്ന ഛന്ദോമയനും പ്രഭുവും ഭഗവാനുമായ ഗരുഡ ൻ,വിഘ്നങ്ങളൊഴിവാക്കുന്ന വിഷ്വക്സേനൻ(ഗണനാഥസ്വരൂപം) എന്നിവർ,സ്വനാമങ്ങളുച്ചരിക്കയാൽസർവ്വദോഷ ങ്ങളിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ.ശ്രീഹരിനാമം,രൂപം,വാഹനം,ആയുധം,ശ്രേഷ്ഠരായ വിഷ്ണുപാർഷദർ,(സപരിവാരം)ഇവരെ ല്ലാം ബുദ്ധി,ഇന്ദ്രിയം,മനസ്സ്,പ്രാണങ്ങളെന്നിവയെ സർവ്വാപത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കട്ടെ.

ഗരുഡൻഅമൃതകുംഭംവഹിച്ചവനും വംശസംരക്ഷകനും പിതൃദേവനുമാണ്. ഛന്ദോമയമെന്നതിനാൽ, ഛന്ദ,സംഗീത, കവിതാമയമാണ് സുപർണ്ണനും സൌപർണ്ണികയും. മതംഗനും ഛന്ദോദേവനെന്നാണ് വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.ഗരുഡനെ പുള്ള് (വൈദ്യം)എന്നരൂപത്തിലാണ് തമിഴിൽപറയുക.വേദത്തിൽശ്യേനചിതിരൂപമാണ്. നാഗസോദരനാണ്പുള്ളുവ രുടെ തോറ്റംപാട്ടിലും പുരാണത്തിലും. സംഗീതം,വൈദ്യം,ഇവചേർന്നസാമസ്വരൂപി ഭഗവാന്റെ സഞ്ചാരം ഗരുഡവാ ഹനമായിട്ടാണ്. (ഗരുത്മന്ദം).വിഷ്വക്സേനൻ,ശുക്ലാംബരധരം എന്ന പ്രസിദ്ധശ്ലോകത്തിൽ വന്ദിക്കപ്പെടുന്ന വിഷ്ണുപാ ർഷദനായ വിഘ്നനിവാരകനാണ്.

യഥാഹിഭഗവാനേവ വസ്തുതഃസദസച്ച,യത്

സത്യേനാനേന നഃസർവ്വേ യാന്തുനാശമുപദ്രവാ

യഥൈകാത്മ്യാനുഭാവാനാം വികല്പരഹിതഃസ്വയം

ഭൂഷണായുധലിംഗാഖ്യാധത്തേശക്തീഃസ്വമായയാ.

സത്തും അസത്തും സർവ്വവും ഭഗവാനാണ്.ഈ പരമസത്യത്താൽ(ജ്ഞാനം)സർവ്വഉപദ്രവവും നശിക്കുന്നു. ഏകാത്മകത(അദ്വൈതം)അനുഭവിച്ചവർക്ക് ഈശ്വരൻനിർവ്വികല്പമാണ്(നാമഗുണരൂപരഹിതം) എങ്കിലും സ്വമായയാൽ, ഭൂഷണം, ആയുധം,ലിംഗഭേദം,നാമം,ശക്തി ഇവയൊക്കെ ധരിച്ചതുപോലെ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

തേനൈവ സത്യമാനേന സർവ്വജ്ഞോഭഗവാൻഹരിഃ

പാതുസർവ്വൈഃസ്വരൂപൈർനഃസദാസർവ്വത്രസർവ്വഗഃ

ഇതുമാത്രമാണ് സത്യം.ഈ സത്യത്താൽ,സർവ്വജ്ഞനായ ഹരി ,സദാ,സർവ്വത്ര,സർവ്വഗനായിരുന്ന് ,സർവ്വസ്വരൂപത്തിലും സംരക്ഷിക്കട്ടെ.

വിദുക്ഷുദിക്ഷൂർദ്ധ്വമധഃസമാന്താ-

ദന്തർബഹിർഭഗവാൻനാരസിംഹഃ

പ്രഹാഭയംലോകഭയംസ്വനേന

സ്വതേജസാഗ്രസ്തസമസ്തതേജാ

സർവ്വദിക്കിലും (അന്തരദിശ)മുകളിലും താഴെയും അകത്തും പുറത്തും സർവ്വഭാഗത്തും സമമായിരിക്കുന്ന ഭഗവാ ൻനരസിംഹം തന്റെ സ്വനംകൊണ്ട് ലോകഭയത്തെ അകറ്റി അഭയംതരട്ടെ. സ്വതേജസ്സാൽ,സമസ്തതോജസ്സും ലയിപ്പിച്ച് ഗ്രസിക്കട്ടെ.തേജസ്സ് ,നാദം ഇവയോടുകൂടിയ വൈദ്യുതോർജ്ജരൂപത്തിൽസർവ്വത്ര ഇരിക്കുന്ന വൈഷ്ണവശക്തിയെ നൃസിംഹമെന്നു പറയുന്നു.

മഘവന്നിദമാഖ്യാതം വർത്മനാരായണാത്മകം

വിജേഷ്യഞ്ജസായേന ദംശിതോസുരായൂഥപാൻ.

ഏതദ്ധാരായമാണസ്തു യംയം പശ്യതി ചക്ഷുസാ

പദാവാസംസ്പൃശേത്സദ്യഃ സാധ്വസാത് സ വിമുച്യതേ

ന കുതശ്ചിദ് ഭയംതസ്യ വിദ്യാം ധാരയതോഭവേത്

രാജദസ്യുഗ്രഹാദിഭ്യോവ്യാഘ്രാദിഭ്യശ്ചകർഹിചിത്.

ഹേ,മഘവാൻ,നിനക്ക് ഞാനുപദേശിച്ച ഈ നാരായണകവചം കൊണ്ട് അസുരസൈന്യങ്ങളെ താമസിയാതെ ജയിക്കുക.ഈ കവചം ധരിക്കുകയാൽ,കണ്ണുകൊണ്ടുകണ്ടതിനേയും പദംകൊണ്ടുതൊട്ടതിനേയും നീ മുക്തിക്ക് പാത്രമാക്കുന്നതാണ്. (കണ്ടതും തൊട്ടതും മുക്തി നേടും)ഈ വിദ്യ പഠിച്ചവനെ (ധരിച്ചവനെ)ഒരിക്കലും രാജാവോ, കള്ളനോ, ഗ്രഹാദികളോ,വ്യാഘ്രാദികളോ ഉപദ്രവിക്കയില്ല.അവയിൽനിന്ന് ഭയം ഉണ്ടാവുന്നതല്ല.

ഇമാം വിദ്യാം പുരാ കഷ്ചിത് കൗശികോധാരയൻദ്വിജഃ

യോഗധാരണയാസ്വാംഗം ജഹൌസമരുധന്വനി

തസ്യോപരി വിമാനേന ഗന്ധർവ്വപതിരേകദാ

യയൌ ചിത്രരഥഃസ്ത്രീഭിർവ്വതോയത്രദ്വിജക്ഷയഃ

ഗഗനാന്യപതത് സദ്യഃസവിമാനോഹ്യവാക്ശിരാഃ

സ വാലഖില്യവചനാദസ്ഥീന്യാദായ വിസ്മിതഃ

പ്രാസ്യപ്രാചീസരസ്വത്യാം സ്നാത്വാ ധാമസ്വമന്വഗാത്.

പഴയ കഥ പറയുന്നു. പണ്ട് കൌശികമുനി നാരായണകവചംധരിച്ച് യോഗസമാധിയിൽതന്റെ ശരീരം മരുഭൂമിയിലുപേക്ഷിച്ചു. ഗന്ധർവ്വരാജനായ ചിത്രരഥൻപത്നിമാരോട്ടുകൂടി വിമാനത്തിൽസഞ്ചരിക്കവേ,ആ സ്ഥലത്തെത്തി. ആകർഷണശക്തികൊണ്ട് വിമാനം താഴെവീണു. ആശ്ചര്യപൂർവ്വം തിരക്കിയപ്പോള് അത് നാരായണകവചത്തിന്റെ ശക്തിയാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി. ആദരപൂർവ്വം കൌശികന്റെ അശ്ഥിപെറുക്കി പടിഞ്ഞാറുവശത്ത് ഒഴുകുന്ന സരസ്വതിനദിയിലൊഴുക്കി ,പിതൃക്രിയചെയ്ത് സ്വധാമം പൂകി.

യ ഇദം ശൃണുയാത്കാലേ യോ ധാരയതിചാദൃശഃ

തം നമസ്യന്തി ഭൂതാനി മുച്യതേ സർവ്വതോ ഭയാത്

ഏതാം വിദ്യാമധിഗതോവിശ്വരൂപാച്ഛതക്രതുഃ

ത്രൈലോക്യലക്ഷ്മീം ബുഭുജേ വിനിർജിത്യമൃധേസുരാൻ.

ശ്രീനാരായണകവചം സമ്പൂർണ്ണം

ശുകമുനി പറഞ്ഞു: അതാതുകാലത്ത് (കാലോചിതമായി) കവചം കേൾക്കുന്നവർക്കും,ആദരപൂർവ്വം ധരിക്കുന്നവർക്കും (ധാരണ,ധ്യാനത്തോടെ ഗ്രഹിക്കുക) മുമ്പിൽ,സർവ്വഭൂതങ്ങളും ആദരപൂർവ്വെ തലനമിക്കും. സർവ്വഭയങ്ങളിൽനിന്നും മോചിതരാകും. ഈ വിദ്യയെ ശതക്രതുവായ ഇന്ദ്രൻ,വിശ്വരൂപനെന്ന ആചാര്യനിൽനിന്നും ഗ്രഹിച്ചിട്ട് ,സമസ്താസുരന്മാരേയും ജയിച്ച് ത്രൈലോക്യലക്ഷ്മിയെ ഭുജിച്ചു.

ശ്രീനാരായണമാഹാത്മ്യം.

യത് പാദാബ്ജനഖോദകംത്രിജഗതാം

പവൌഘവിധ്വംസനം

യന്നാമാമൃതപൂരകംച പിബതാം

സംസാരസന്താരകം

പാഷാണോപിയംഘ്രിപത്മരജസാ

ശാപാന്മുനേമോചിതഃ

ആർത്തത്രാണപരായണ സ ഭഗവാൻ,

നാരായണോ മേ ഗതിഃ

ആരുടെ പാദസരോജത്തിലെ നഖംകഴുകിയ ജലം മൂന്നുലോകത്തിന്റേയും പാപത്തെ നീക്കുന്നുവോ,ആരുടെ നാമത്തിന്റെ അമൃത് കുടിച്ചാൽസംസാരത്തെ തരണം ചെയ്യാമോ,ആരുടെ പാദപത്മത്തിലെ പൊടികൊണ്ട് കല്ലുപോലും മുനിശാപവിമോചിതയായോ,ആർത്തത്രാണപരായണനായ ആ ഭഗവാൻനാരായണൻമാത്രമാണ് (നാരായണനിലേക്കു മാത്രമാണ്)എന്റെ ഗതി(സഞ്ചാരം).

നാരായണപരാവേദാ ദേവാനാരായമാംശജാഃ

നാരായണപരാലോകാ നാരായണപരാമഖാ

നാരായണപരോയോഗോനാരായണപരതപഃ

നാരായണപരംജ്ഞാനം നാരായണപരാഗതിഃ

വേദങ്ങളെല്ലാം നാരായണപരമാണ്,ദേവന്മാരെല്ലാം നാരായണാംശങ്ങളാണ്,ലോകങ്ങളും യാഗങ്ങളും നാരായണനാണ്. യോഗവും തപസ്സും ജ്ഞാനവും പരാഗതിയും നാരായണൻമാത്രമാണ്.

11. ആഗസ്റ്റ് 2006.

വിധുവിമലമുഖേനസ്മൃതേനശ്രുതേനദർശനേന

ചരണസ്പർശനേന കീർത്തനേന നിത്യം കവചം.

ഓം.

Filename:	ഭാഗവതധര്.docx
Directory:	C:\Users\user\Documents
Template:	C:\Users\user\AppData\Roaming\Microsoft\Templates\Normal.dotm
Title:	
Subject:	
Author:	user
Keywords:	
Comments:	
Creation Date:	10/5/2015 10:20:00 AM
Change Number:	136
Last Saved On:	5/11/2020 8:58:00 AM
Last Saved By:	user
Total Editing Time:	682 Minutes
Last Printed On:	5/11/2020 8:58:00 AM
As of Last Complete Printing	
Number of Pages:	37
Number of Words:	10,508 (approx.)
Number of Characters:	59,902 (approx.)